

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7. — Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8

Αἱ συνδρομαὶ ὄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15. — Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0, 15

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθῆναις
Ὁδὸς Εὐριπίδου, ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'. — Τόμ. 11^{ος}

Ἐν Ἀθῆναις, 9 Ὀκτωβρίου 1904

Ἔτος 26^{ον} — Ἀριθ. 43—44

ΔΕΚΑΤΗ ΕΒΔΟΜΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΦΑΙΝΕΤΑΙ ὅτι εἶνε πεπρωμένον νὰ δέχωμαι τὰς περιεργότερας ἐπισκέψεις τὴν ἡμέραν τοῦ κάμνω Κυριακὴν. Τὴν ἄλλην φορὰν, ἐνθυμεῖσθε, εἶχαμεν τὴν ἀξιότιμον κυρίαν Βέργαν. Σήμερον πάλιν, ἐνῶ μόλις εἶχα καθίσῃ εἰς τὸ γραφεῖόν μου ἐνώπιον τοῦ σωροῦ τῶν ἐπιστολῶν σας — πελωρίου ὡς πάντοτε, — καὶ μόλις εἶχα διατάξῃ τὴν κυρά-Μάρθαν, νὰ κλείσῃ τὴν θύραν καὶ νὰ μὴ δεχθῇ κανένα, ἤκουσα ἔξωθεν εἰς τὴν διαδρομὴν λογοτριβήν.

- Ποιὸς εἶνε; ἐφώναξα.
- Μιὰ κυρία μετὰ μιὰ ζυγαριὰ! ἀπεκρίθη ἀπ' ἐξω ἡ κυρά-Μάρθα.
- Καὶ τί πωλεῖ; ἠρώτησα ἀπὸ μέσα.
- Δὲν πωλεῖ τίποτε... γυρεύει νὰ σας ἴδῃ.
- Καὶ τὴ ζυγαριὰ τί τὴν θέλει;
- Δὲν ξέρω.
- Δὲν τῆς εἶπες ὅτι ἔχω ἐργασίαν;
- Ἐπιμένει.
- Νά, τῆς πῆς ὅτι τὴν παρακαλῶ νὰ φύγῃ.
- Εἶνε ἀγρία... φοβοῦμαι μὴ μὲν δώσῃ με τὴ ζυγαριὰ στὸ κεφάλι.
- Φώνηξε γρήγορα τὸν Ἀνανία.
- Καὶ τί νὰ τῆς κάμῃ ὁ Ἀνανίας; Εἶνε δυνατὴ, κυρά μου,

ἀνδρογυναικα . . . Φορεῖ μάλιστα καὶ ἀρχαία φορεσιά.

— Μπα! καλὲ μὴν εἶνε ἡ Μῆς Δόγκαν;

— Δὲν μου εἶπε τὸ νομά της . . . Ἄ, νά! Ἐχασε πᾶν τὴν ὑπομονή . . . Πλησιάζει . . . ἐφθασε . . . μὲ σπρώχνει . . . Θέλει νὰ νομίξῃ τὴν πόρτα μονάχη της!

Πραγματικῶς, ἡ θύρα τοῦ γραφείου μου ἐσειέτο.

Θυρωμένη διὰ τὴν αὐθάδειαν, ἀλλὰ καὶ περίεργη νὰ ἰδῶ ποία ἦτο αὐτὴ ἡ ἀρχαιοπρεπὴς κυρία, ἐσηκώθηκα νὰ νομίσω μόνη μου.

Ὁ θυμὸς μου ἐπέρασε καὶ ἡ περιέργεια μετεδλήθη εἰς ἐκπληξιν. Εὐρέθην ἑξαφνα ἐνώπιον γυναικὸς μεγαλοσώμου, ὠραίας, μεγαλοπρεποῦς, αὐστηρᾶς, μὲ ἀρχαῖον ἐλληνικὸν ἐνδυμα καὶ μὲ μίαν χρυσὴν ζυγαρίαν εἰς τὸ χέρι. Ἡ κατατομή της ἦτο ὡς ἀγάλματος θαυμασίας. Δὲν θὰ ἤμπορούσε κανεὶς νὰ ὀρίσῃ τὴν ἡλικίαν της. Εἶχε τὴν τελείαν ὀριμότητα γυναικὸς καὶ τὴν ἀβρὰν δροσερότητα νεάνιδος. Καὶ εἰς τὰ μεγάλα κατάρματα μάτια της ἔλαμπε λάμψις οὐρανία.

Ὁρισμένως, δὲν ἦτο ἡ Μῆς Δόγκαν . . .

Τὴν ἤμπορούσε νὰ κάμῃ ἡ καίμενη ἡ κυρά-Μάρθα, ἀφοῦ κ' ἐγὼ ἡ ἴδια τα ἔχασα ἐνώπιον τῆς κυρίας αὐτῆς, καὶ κατελήφθην ἀπὸ εὐλάβειαν, σχεδὸν ἀπὸ δέος, καὶ δὲν ἤξευρα μὲ τί τρόπον νὰ τὴν ὑποδεχθῶ, πῶς νὰ της ὀμιλήσω, ποῦ νὰ τὴν βάλω νὰ καθήσῃ.

— Μὴν ἀνησυχεῖτε! μοῦ εἶπεν εὐγενέστατα ἡ κυρία ὅταν εἶδε τὴν ταραχήν μου καὶ τὴν ἀμηχανίαν μου. Μεταξὺ ὅλων τῶν δὲν χρειάζονται τόσαι ἐθιμοτυπίαί . . . Ἀπλούστερα, φιλικτῆ Διάπλασις, ἀπλούστερα.

— Ἀθανάτων; ἔπανελαβα ἔντρομος.

— Βεβαίως. Μὰ δὲν μ' ἐγνωρίσατε λοιπὸν ἀκόμη; Εἰς τὸν Ὀλυμπον δὲν μεταχειρίζεσθε ἐπισκεπτήρια. Ἀλλὰ τὸ νομά μου τὸ γνωρίζετε καλά. Εἶμαι ἡ Θέμις.

Ἦκουσα καλά; Θέμις εἶπεν; εἰς τὸν Ὀλυμπον εἶπεν; . . . Ἀλήθεια λοιπὸν εὐρισκόμην ἐνώπιον θεᾶς;

— Εἶμαι εὐτυχὴς, ἐπιθύρῃσα, διὰ τὴν ἐπίσκεψιν αὐτὴν τὴν ἰοπαῖαν δὲν ἐπερίμενα ποτὲ . . .

— Πῶς δὲν τὴν ἐπερίμενατε, εἶπεν ἡ Θέμις, ἀφοῦ τὴν ἐπεκαλέσθητε τόσας φορές; . . . Ἀνέκαθεν ἐγὼ διευθύνω καὶ ἐμπνέω τὰς κρίσεις σας. Μὲ ἀγαπᾶτε πολὺ, μὲ λατρεύετε, μ' ἐπικαλεῖσθε μὲ ὅλην σας τὴν καρδίαν. Καὶ ἡ προσευχή σας φθάνει ἕως τὸν Ὀλυμπον. Δὲν ἔπρεπε λοιπὸν νὰ ἔλθω μίαν φορὰν καὶ προσωπικῶς;

— Μοῦ κάμνετε μεγάλην τιμὴν . . .

— Ἦλθα ἀκριβῶς σήμερα, ἐπειδὴ γνωρίζω ὅτι με χρειάζεσθε. Ἀλλὰ μὴν ὀμιλεῖτε περὶ τιμῆς, καὶ προπάντων ἀρίστα αὐτὸ τὸ ὅρος τοῦ συνεσταλμένου. Σᾶς ἐπαναλαμβάνω ὅτι μεταξὺ ἀθανάτων . . . Μήπως δὲν εἴθετε ἀθάνατος καὶ σῆς; Ἀποθνήσκει ποτὲ ἡ Διάπλασις; Ὁχι βέβαια. Ἐξήσατε ἕως τώρα εἰκοσιεῖς ἔτη, καὶ θὰ ζήσετε ἀκόμη ἔτη πολλὰ. Ἀλλὰ καὶ ἂν παύσατε ποτὲ νὰ . . . ἐκδιδασθε, τὸ ὄνομά σας θὰ ζῇ αἰώνιον καὶ θὰ μεταβιβάζεται ἀπὸ γενεᾶν εἰς γενεάν, «τὸ λέγει ἡ «Διάπλασις» θὰ λέγουν καὶ οἱ Ἑλληνόπαιδες τοῦ μέλλοντος, ὅπως τὸ ἔλεγαν καὶ οἱ χθεςνοῖ, ὅπως τὸ λέγουν οἱ σημερινοί. Καὶ αὐτὸ εἶνε ἀθανασία.

Ἐκυθα τὴν κεφαλὴν συγκινημένη ἀπὸ τὸ ἐγκώμιον καὶ τὴν πρῆφτην τῆς θεᾶς, ἐζήτησα λέξεις διὰ νὰ ἀπαντήσω, ἀλλὰ δὲν ἤρξα καμμίαν. Καὶ ἡ Θέμις, ἡ ὁποία ἀνέγνωσεν εἰς τὴν ψυχὴν μου, μοῦ εἶπε:

— Μὴ κοπιᾶτε . . . Δεῖξάτε μου καλλίτερα τὰς ἀπαντήσεις τῶν παιδιῶν, διὰ νὰ κάμωμιν τὴν κρίσιν τῆς Κυριακῆς μαζῇ. Αὐταὶ δὲν εἶνε;

— Μάλιστα, ἀπήντησα. Ὁ Ἀνανίας ὁ ψυχογυῖος μου, — εἶνε καὶ αὐτὸς ἀπὸ τοῦς λάτρως σας, ξεύρετε! — ἐπρόνοιε νὰ σας διαβάσῃ προτύτερα, καί, χάριν εὐκολίας, νὰ σας κατατάξῃ εἰς σωροὺς. Ἀπὸ ποῖον σωρὸν θέλετε νὰρχίσωμιν;

— Ἀδιάφορον. Ἀς ἀρχίσωμιν . . . ἀπὸ τὴν ἀρχήν.

Καὶ ἡ Θέμις ἔλαβε τὴν πρώτην ἐπιστολὴν τοῦ πρώτου σωροῦ.

Ἐρριψε μίαν ματιάν, ἔστρεψε τὰς σελίδας καὶ ἐστάθη μὲ τὸ βλέμμα εἰς τὸ κενὸν ὡς νὰ ἤθελε κατὶ νὰ ἐνθυμῇ.

— Μὰ νομίζω, εἶπε μετ' ὀλίγον, δὲν ὀρίσατε ὅτι ἡ ἀπάντησις δὲν πρέπει νὰ υπερβαίνει τὰς δύο σελίδας συνήθους ἐπιστολῆς;

— Ναι, ἀκριβῶς.

— Τότε λοιπὸν, πῶς αὐτὸς ὁ κύριος Τυδεὺς ἐτόλμησε νὰ γράψῃ ὁκτώ;

— Εἶνε ὁκτὼ; . . .

— Μάλιστα! δύο κόλλες χαρτὶ μᾶς κάμνουν ὁκτὼ σελίδες, καὶ μάλιστα στενογραμμένες . . .

— Μὰ ξεύρετε . . . ὁ Τυδεὺς εἶνε πολὺ καλὸ παιδί . . . φίλος μου ἐνθουσιώδης . . . κορυφαῖος ἄλλοτε εἰς τὸ ξεσπᾶθωμα. Ἡ δὲν θὰ ἐπρόσεξε εἰς τὸ περιοριστικὸν μέτρον, ἡ θὰ ἐνόμισεν ὅτι ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ τοῦ υπερπηδήσῃ ἐξ αἰτίας τῶν ὑπηρεσιῶν του.

— Ἀδιάφορον! πρέπει νὰ ποικιλιθῇ.

Ἐκυψα τὴν κεφαλὴν. Ὅταν ἐμιλῇ ἡ Θέμις, δηλαδὴ ἡ ὑπερτάτη δικαιοσύνη, ἀντίρρησις δὲν χωρεῖ.

— Καὶ αὐτὸ πρέπει νὰ γίνῃ, ἐξηκολούθησεν ἡ θεᾶ, διὰ νὰ μάθουν ὅλοι νὰ μὴ πηδοῦν ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα. Πρὸς τί τότε αἱ ὀδηγαί, οἱ ὅροι καὶ οἱ περιορισμοί, ἂν φαινόμεθα ἐπικεῖς πρὸς τοὺς παραβάτας; Ὁχι! Ὅλοι ὅσοι ἔγραψαν περισσότερον ἀπὸ δύο σελίδας συνήθους ἐπιστολῆς, θὰ ποικιλιθῶσιν. Ἰδοὺ ὁ ζυγὸς μου, ἰδοὺ καὶ τὸ καλάθι σας. Ὅλοι αἱ ἀπαντήσεις θὰ ζυγισθῶν, καὶ ὅσοι υπερβαίνουν τὸ μέτρον, θὰ ριθῶν εἰς τὸ καλάθι ἀμειλίχτως.

Καρμμία ἀντίρρησις ἐκ μέρους μου. Καὶ ἡ Θέμις ἤρχισε νὰ ζυγίσῃ. Ὁ ζυγὸς της εἶχε τὴν μαγικὴν δύναμιν νὰ ζυγίσῃ καὶ τὴν ἑκτασιν. Οὕτως ἐξεχώριζε τὰ πρόβατα ἀπὸ τὰ ἐρίφια. Καὶ τὰς μὲν συντόμους ἀπαντήσεις μοῦ τὰς ἐδίδο νὰ σας τοποθετήσω πάλιν εἰς τοὺς σωροὺς τῶν ὄσας δὲ υπερβαίνουν τὸ μέτρον, ἔστω καὶ κατὰ μίαν γραμμὴν, τὰς ἔρριπτεν εἰς τὸ καλάθι. Καὶ μετ' ὀλίγον τὸ καλάθι ἐγέμισε.

Δὲν ἔκαμιν ἐξαίρεσιν ἐν τῇ δικαιοσύνῃ της, παρὰ διὰ δύο ἢ τρεῖς ἐπιστολάς, τῶν ὁποίων τὸ σχῆμα ἦτο πολὺ μικρότερον τοῦ συνήθους, τὸ δὲ γράψιμον ἀραιόν. Αὐταὶ ἀπετελοῦντο καὶ ἀπὸ τρεῖς καὶ ἀπὸ τέσσαρας κάποτε σελίδας, ἀλλὰ τὸ περιεχόμενον τῶν ἡμπορούσε νὰ χωρῇ ἐξαίρετα καὶ εἰς μίαν. Ἐν τῇ δικαιοσύνῃ της πάλιν, ἀπέκλεισε μ.ρικὰς ἀλλας ἐπιστολάς, αἱ ὁποῖαι ἀπετελοῦντο μὲν ἀπὸ δύο μόνον σελίδας, ἀλλ' ἦσαν τέσων μεγάλαι καὶ πυκνογραμμέναι, ὥστε ἰσοδυναμοῦσαν μὲ τέσσαρας καὶ μὲ ὁκτὼ συνήθεις.

— Λυποῦμαι πολὺ, εἶπε μίαν στιγμὴν, διὰ τὴν ἀπάντησιν τοῦ Πολικιοῦ Ἀστέρους. Φαίνεται ὠραία! . . . Ἀλλ' ὁ εὐλογημένος ἐγέμισε 3 1/2 σελίδας μὲ τὸ πυκνὸν γράψιμόν του. Καὶ ὁ Κερδῶς Ἡρμῆς γράφει εὐμορρίαν, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἐστειλε σελίδας 3 1/2 σχήματος γιγαντιαίου! Ἡ Νοητὴ Ρομφαία ἐγέμισε 3 σελίδας σωστάς, ὁ Λέων τῆς Χαίρωνος 4 παρὰ κατὶ (λείπει μία ἰστίδα ἀπὸ τὸ δευτέρου φύλλον τῆς ἐπιστολῆς του) ὁ Μικρὸς Ἀβδηρίτης 4 1/2 καὶ ὁ Ἀνδρέας Παξινοῦς 7! Ναι, δι' ὅλας αὐτάς τὰς ἀπαντήσεις λυποῦμαι . . . εἶνε ὠραία καὶ ἴσως θὰ διέπρεπαν. Αἱ ἄλλαι ὅμως εἶνε ὁλωσδιόλου ἄξια τῆς τύχης των. Σπανίως, βλέπετε, ἡ εὐχαρία δὲν εἶνε δεῖγμα ἀνοησίας. Ἀπὸ διακοσίας τόσας ἐπιστολάς, ποὺ ῥιρίθωμιν εἰς τὸ καλάθι ὡς ἔντενεῖς, δὲν ἐξεχώρισamen παρὰ ἑπτὰ ὁκτὼ. Ἀς το μάθουν καὶ αὐτὸ τὰ παιδιὰ. Θὰ τοὺς διδάξῃ, — καὶ ἐλπίζω διὰ παντός, — νὰ πορεύων τὴν φλυαρίαν καὶ νὰ συμμορφώνωνται κατὰ γράμμα μὲ τὰς ὀδηγίας τῆς Διαπλάσεως.

Καρμμία ἀντίρρησις.

Ἡ Θέμις ἐξηκολούθησε:

— Τώρα θὰ σας ἀρίσω. Μὲ περιμένουν εἰς τὸν Ὀλυμπον

διὰ νὰ ἐπιβλέψω τὴν τράπεζαν τῶν θεῶν. Γνωρίζετε ὅτι ἔχω πολλὰ καὶ διάφορα καθήκοντα ἐκεῖ-ἐπάνω. Θὰ κάμωμιν τὴν κρίσιν μόνη σας. Ἄν θελήτε, θὰ σας ἀρίσω τὸν ζυγὸν μου, καὶ ἄμα τελειώσετε θὰ στείλω τὴν Ἰρίδα νὰ τον πάρῃ. Χαίρετε!

Καὶ χωρὶς νὰ ναμείνῃ ἀπάντησιν, μ' ἐχαίρετῃς διὰ μεγαλοπρεποῦς κινήματος καὶ ἐξήλθε. Μάλιστα ἐξήλθε τόσον γρήγορα, ὥστε δὲν ἐπρίφθασα νὰ ἰδῶ πότε ἤνοιξε καὶ ἔκλεισε τὴν θύραν. Ἦτο μίαν ἐξαφνίαν πραγματικῶς θαυμαστή.

Ἀμα συνήλθα ὀλίγον ἀπὸ τὴν ἐκπληξίν μου, — ἡ ἐπίσκεψις τῆς θεᾶς μὲ εἶχε βυθίσῃ εἰς ἓν εἶδος θάμβους, — ἐκτύπησα τὸ κουδούνι κ' ἤλθεν ἡ Μάρθα.

— Μπα! εἶπε ἀφοῦ ἐκύτταξεν ὁλόγυρα τὸ γραφεῖον. Ἡ κυρία ἐφυγε;

— Πῶς; δὲν τὴν εἶδες;

— Ὁχι! ὅλην αὐτὴν τὴν ὥραν ἤμουν ἀπέξω εἰς τὸν διάδρομον, ἀλλὰ δὲν εἶδα νὰ βγῇ ἀπὸ τὴν πόρτα σας κανεὶς. Θαύμα! Ἡ Θέμις ἡ ὁποία ἐπαρουσιάσθη ὡς κοινὴ θνητῇ, — ἰδιότροπία, — ἐξηφανίσθη ὡς ἀθάνατος.

— Δὲν ἦτο κυρία, εἶπα πρὸς τὴν Μάρθαν, ἦτο θεᾶ.

Ἡ Μάρθα ἤνοιξε τὸ στόμα της, — ἀλλὰ ἔκαμιν ἓνα τέταρον τῆς ὥρας νὰ ὀμιλήσῃ.

— Κατὶ τέτοιο κατάλαβα κ' ἐγὼ, εἶπεν ἐπιτέλους ἡ οἰκονομὸς. Εἶχε ἓνα ὕψος! ἓνα μάτι! . . .

— Μὲ συγχωρεῖς, Μάρθα! Μοῦ φαίνεται ὅτι εἶχε δύο μάτια.

Ἀλλὰ ποῦ νὰ γελᾷ ἡ Μάρθα! Τὴν εἶχε πιάσῃ ἓνας φόβος!

— Ἐλα τώρα, τῆς εἶπα, πάρε αὐτὸ τὸ καλάθι καὶ ἄδειασέ το στή φωτιά που ζεσταίνει τὸ καζάνι. Ὁχι στὰ σκουπίδια, ἄκουσες;

— Στους ὀρισμούς σας, κυρία! ἀπήντησεν ἡ Μάρθα, τὴν ὁποίαν μόνη ἡ ὑπόμνησις τῆς ἐργασίας ἐπανεφέρε τέλος εἰς τὴν πραγματικότητα.

Καὶ ἐπῆρε τὸ καλάθι.

— Ἄ! ἔκαμιν, καθὼς ἤτοιμάζετο νὰ ἐξέλθῃ Ἡ κυρία, βλέπω, ἐξέχασε τὴ ζυγαρίαν της.

— Πάλι κυρία; δὲν σου εἶπα πῶς ἦταν θεᾶ;

— Τὸ ἔχασα . . . γεράματα, κυρία μου, γεράματα! Ἀλήθεια ὅμως, δὲν μου δινετὲ τὴ ζυγαρίαν νὰ τὴν πάρω στήν κουζίνα καὶ νὰ ζυγίσω τὰ ψώνια, γὰρ νὰ μὴ μας γελᾷ ὁ ἓνας καὶ ὁ ἄλλος; Καλὴ φαίνεται . . . ἐκεῖνη που ἔχω δὲν ἀξίζει τίποτε.

— Ποιά; αὐτὴν θέλεις; . . . Πολὺ σοῦ πέφτει, κυρά-Μάρθα! . . . Μὰ δὲν ἐννοεῖς λοιπὸν, καίμενη, ὅτι αὐτὴ ἡ χρυσὴ ζυγαρία εἶνε ὁ περίφημος ζυγὸς τῆς Θέμιδος; Μοῦ τὸν ἄφισε γὰρ νὰ κάμω τὴν κρίσιν τῆς Κυριακῆς. Καὶ τὸ βράδυ, θὰ στείλῃ τὴν Ἰρίδα ἀπὸ τὸν Ὀλυμπον διὰ νὰ τον πάρῃ.

Ὅσον ὠμολοῦσα, ἡ Μάρθα ἄνοιξε τὸ στόμα, τὸ ἄνοιξε, τὸ ἄνοιξε . . . Ἀμα ἐτελείωσα, ἄνοιξε τὴν θύραν, ἐδῆλξε μὲ τὸ καλάθι, καί . . . τὴν ἄφισεν ἀνοικτὴν.

— Μάρθα, τῆς ἐφώνησα. Γὰρ τὸ νομά τοῦ Θεοῦ! μὴ ἐσχάσῃ νὰ κλείσῃς καὶ τὸ στόμα σου ὅπως ἐσχάσας νὰ κλείσῃς τὴν πόρτα.

Ἀς ἔλθωμιν εἰς τὴν ἐρώτησίν μας: «Τί σας ἀρέσει περισσότερο τὴν ὥρα τὰς διακοπᾶς;» Τώρα; Ὁχι, τώρα δὲν

εἶνε πλέον διακοπαί· ἀλλ' ὅταν ὑπέβαλα τὴν ἐρώτησιν ἦτο Ἰούνιος, καὶ φυσικὰ αἱ ἐρωτήσεις ἐγράφοντο κατὰ τὴν εὐτυχὴ ἐποχὴν τῆς ἀναπαύσεως, τῆς ζέστης καὶ τῆς ἐλευθερίας. Τὶ εἰμπορεῖ νὰ ῥέσῃ εἰς τὰ παιδιὰ αὐτὴν τὴν ἐποχὴν; Ὅλα τὰ πάντα! Δι' αὐτὸ ἀπορῶ πῶς ὁ πρῶτος σωρὸς, ὁ ὁποῖος περιλαμβάνει τὰς ἀπαντήσεις ἐκείνων, ποῦ δὲν ἔχουν ἰδιαιτέραν προτίμησιν, δὲν εἶνε πολὺ ὀγκωδέστερος. Ἀγκαλὰ ἐλησμόνησα ὅτι τὸν ἀπεδεκάτισεν ἡ Θέμις . . .

Ἡ Κυρία μὲ τὰς Καμελίαν, ἂν καὶ δὲν εἶνε πλέον μαθήτρια διὰ νὰ ἔχῃ διακοπὰς, ἀγαπᾷ «θεάτρα, λουτρά, περιπάτον, ταξείδια, καί . . . καὶ τόσα ἄλλα ὧν οὐκ ἔστιν ἀριθμὸς, ποῦ ἂν ἔχῃ κανεὶς τὸ ἐν ὅλῳ ἐπιθυμῆσθαι βέβαια τὸ ἄλλο.» — Ὁ Παπαχού Παρὼν «ἐκατὸν καὶ πλέον εἶδη ἂν ἀπαριθμήσῃ, δὲν θὰ εὕρῃ τὸ καλλίτερον.» Δι' αὐτὸ, ἂν τὸν ἠρώτων «τί πρᾶγμα δὲν σ' εὐχαριστεῖ, — θάπῃντα ἴσως εὐκολώτερα,» — Ἡ Ἀγγέλη ἐν Ζόφω διαμοιράζει τὰς ὥρας της μεταξὺ ἐργασίας καὶ διασκεδάσεως, ζωγραφίζει, διαβάσει, παίξει, (χωρὶς νὰ τὴν ἐμποδίσῃ εἰς τοῦτο ὁ χρόνος της) καὶ τα προτιμᾷ ὅλα, ὅλα, ἀλλὰ μὲ τὸ πᾶν μέτρον ἄριστον. Καὶ εἶνε ἡ ἐπιστολὴ της χαριτωμένη καὶ ζωγραφισμένη. — Ἀντίθετος ὁ Καραχιδόνιος ἀγαπᾷ νὰ

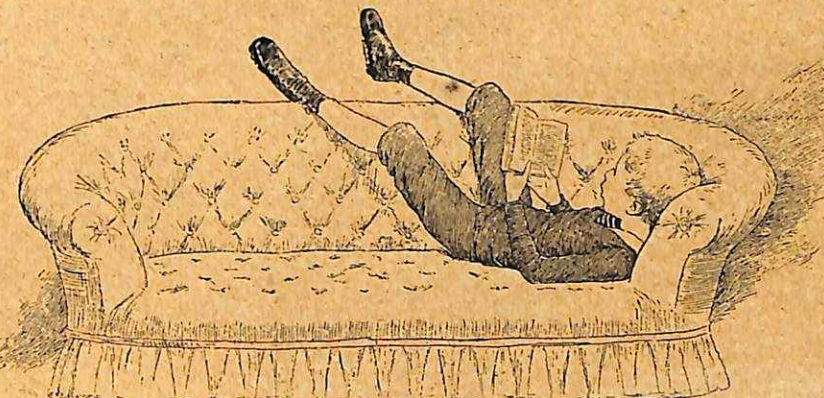
ἐξυπνᾷ πρῶτ', νὰ κάμῃ περιπάτον μακρὸν, νὰ διαβάσῃ ἱστορίαν, ἀδὶα νακρίνῃ εὐστοχώτερον ἐπὶ τῆς σημερινῆς κατὰστασεως ἐθνους τινός, νὰ παίξῃ ὄργανον, νὰ σπουδάσῃ ξένην γλῶσσαν καὶ τέλος νὰ ταξιδεύῃ. Πόσα ὠραία πράγματα! — Καὶ ὁ Νουκτοφύλαξ ἐπίσης κάμνει χίλια

δύο: Πρῶτον ἐργά-

ζεται εἰς τὸ Πρωτοδικεῖον ὡς ἀντιγραφεὺς, ἔπειτα πηγαίνει εἰς τὸ Ζάππειον, γυμνάζεται, μελετᾷ, περιπατεῖ εἰς τὸ Σύνταγμα, θαυμάζει τὸν Κινηματογράφον, κτλ. Ὅλα αὐτὰ πάντοτε εἰς τὰς Ἀθήνας, τὰς ὁποίας ἀγαπᾷ πολὺ, καὶ μὲ λύπην του θὰ τὰς ἄφισεν ἔστω καὶ διὰ μίαν μόνον ἡμέραν.

Ἀλλ' ἀπ' αὐτὸν τὸν σωρὸν, ὁ πλέον χαριτωμένος εἶνε ὁ Νουκτοφύλαξ. «Υπάρχουν, λέγει, χίλια δύο πράγματα τὰ ὁποῖα δύναται νὰ εὐχαριστήσῃ καὶ νὰ διασκεδάσῃ ἐξί σου. Μ' εὐχαριστεῖ λ: χ: ὅταν φερῶ μὲ τὸ καλάμι, ὅταν κολυμβῶ δὺν καὶ τρεῖς φορές τὴν ἡμέραν, ὅταν πηγαίνω στὸ κυνήγι καὶ στραβῶνω τὰ πουλιά, ὅταν τρέχω πρῶτ' πρῶτ' σὺν πρελλοῖς εἰς τοὺς λόφους, στὰ βουνὰ καὶ στὰ δάση, μ' εὐχαριστεῖ ὅταν συνάπτω μάχας μὲ τὰς σφήκες, ὅταν τὸ βράδυ μὲ τὸ καλάμι προσπαθῶ νὰ σκοτώσω καμμίαν νυκτερίδα καὶ σκοτόνομαι ἀπὸ τὴν κούρασιν, μ' εὐχαριστεῖ ἐπίσης ὅταν μετροφυλλῶ τοὺς παλαιούς σου τόμους καὶ διαβάω τὰ νέα σου φύλλα, τέλος μ' εὐχαριστεῖ ἐπίσης ὅταν τραγουδῶ μελωδικῶτα (ἐν παρενθέσει ἀσχημῶτατα) ὑπὸ τὴν σκιάν κανενὸς δένδρου. Τί νὰ προτιμῶ ἀπ' ὅλα αὐτὰ δὲν εἰσέβρω, διότι ὅλα ὡς βλέπετε μ' εὐχαριστοῦν, καὶ ἡ εὐχαριστήσις δὲν ἔχει αὐτὲ συγκριτικὸν οὔτε ὑπερθετικὸν βαθμὸν.»

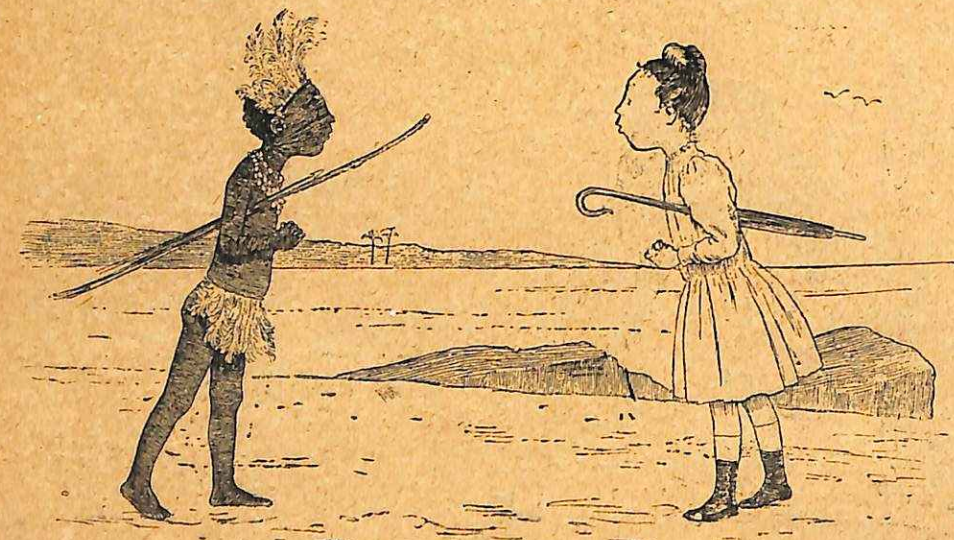
Φαίνεται ὅτι τὸ τελευταῖον τοῦτο δὲν το παραδέχονται ὅλοι. Καὶ ἰδοὺ ἐμπρός μου ἓνας μέγας σωρὸς μὲ τὰς ἀπαντήσεις ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι προτιμοῦν, ὅλοι σχεδὸν ἀποκλειστικῶς, τὴν ἐξοχὴν, τὸν ἐξοχικὸν βίον ἐν γένει. Τοῦτο ἄλλως τε εἶνε πολὺ φυσικόν. Ἐκτός σπανίων ἐξαίρεσεων, ὅλοι τὸ καλοκαίρι πηγαίνουν εἰς τὴν ἐξοχὴν. Καὶ διὰ τοὺς μαθητάς, ἐξοχὴ καὶ παύσις κατῆλθον σχεδὸν συνώνυμα.

«Ἀγαπᾷ νὰ διαβάζῃ ἱστορίαν.» (Σελ. 339, στήλ. 6'.)

τὸν καναπέ μου καὶ θὰ διαβάζω θὰ διαβάζω ἕως νὰ βραδυάσῃ. «Ὅταν τύχη καμμιά ἡμέρα ἀθηναϊκὴ (ἐδῶ μὲ τὸ κερί κανεὶς τὰς εὐρίσκει), θὰ διοργανῶνω μὲ τοὺς ἀδελφούς μου ἐκδρομὰς εἰς τὰς ὥρας ἐξοχὰς τῆς Πετροπόλεως... προπάντων ὅμως θὰ φροντίζω νὰ λησμονῶ τὸν φοβερὸν ἐκείνον στρατὸν τῶν μαθημάτων. Ὁμολογῶ ὅτι τοῦτο εἶνε ἁμαρτία ἀλλ' ἀφοῦ τὴν ἐξομολογούμαι; Ἐπειτα, ἂν ὑπάρχουν καὶ βραβεύμενοι ἁμαρτίαι, τόσῳ τὸ καλλίτερον δι' ἐμέ.»

Τὸ Εὐόσμιον Κρίνον προτιμᾷ καὶ αὐτὸ ἀνάγνωσιν ὑπὲρ κήπου, πλησίον τῆς θαλάσσης. Ὁ Γαβριήλ Σ. Μόσχόβι, κατενθουσιασμένος ἀπὸ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ «Μεσημέριου Ἀστέρος» τοῦ Βέρν, τέτοια ὥρα βιβλία θέλει διὰ τὰς διακοπὰς του. Ἡ Ἀγνή Ψυχὴ προτιμᾷ ἐν γένει τὰ μυθιστορήματα, (τὰ ἡθικὰ βέβαια καὶ τὰ ἀγνά, τὰ ὅποια τῆς ταιριάζουν). Ὁ Μακρολαίμης ἀγαπᾷ τὴν ἀνάγνωσιν, ἀλλὰ καὶ ἐν γένει τὰς διαισθητικὰς τῆς ἐποχῆς. Ἐξ ὅσων ἡμπόρεσά νὰ διαβάσω ἀπὸ τὴν μουντζουρωμένην ἀπάντησιν τοῦ Κολυμβητοῦ τοῦ Κάρτεσιου (φαίνεται ὅτι κάπου ἐδράχθη), ἐνόησα ὅτι καὶ αὐτὸς κηρύσσεται ὑπὲρ τῶν ἐκδρομῶν καὶ τῶν βιβλίων. Τέλος ἡ Ἐλικωνιάς Παρθένος, μὲ ὥραϊν ἐπιστολὴν, μᾶς πληροφορεῖ ὅτι προτιμᾷ νὰ διαβάξῃ τὰ χρυσόδετα βιβλία τῶν βραδείων τῆς, τὰ ὅποια τῆς ὑπενθυμίζουν τοὺς κόπους, τοὺς ὁποίους κατέβαλε διὰ τὰς ἀποκτήσεις, «δὲξαν διελθούσαν ὡς ἀτραπὴ καὶ μὴ ἀφίσσασαν εἰμὴ ἀναμνήσεις τερπνὰς καὶ γλυκεῖας.»

«Ταξίδι εἰς τὴν Ἀρρικήν.» (Σελ. 341, στήλ. α'.)

Καὶ ἐπειδὴ πρόκειται περὶ φιλιανγνωστών, ἃς ἴδωμεν τώρα κ' ἐκείνους οἱ ὁποῖοι προτιμοῦν τὰς περὶ τὴν Διάπλαιν ἀσχολίας.

Ὁ Ὑψιπέτης Ἀετὸς δὲν θέλει νὰ ξαναἰδῇ ἐμπρός του γάταν... Καὶ τί σχέσιν ἔχει αὐτὸ μὲ τὴν Διάπλαιν; Ἐχει καὶ παραέχει. Διότι μία γάτα, — τὴν ὅποιαν ἄλλως τε ἐξ ἀρχῆς ἀντιπαθούσιν, — ἐτρέψωσιν εἰς τὸ δωματίον, ὅπου ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι ὑπῆρχαν τόμοι καὶ φυλλάδια Διάπλαισως, μὲ τὰ ὅποια ὁ φίλος μου τόσον εὐχάριστα ἐπερνοῦσε τὰς διακοπὰς, καὶ τοῦ τα κατέστρεψε, τὰ ἔκαμε θάλασσα!

Ἡ μεγαλητέρα εὐχαρίστησις τοῦ Ταρλαμπούμπα τὸ καλοκαίρι εἶνε νὰ διαβάξῃ Διάπλαιν, νὰ λύῃ καὶ νὰ συνθέτῃ Πνευματικὰς Ἀσκήσεις. — Ὁ Οὐράνιος Θόλος ὡς ἀμοιβὴν τοῦ προβασμοῦ του λαμβάνει τὴν Διάπλαιν. Διότι ὁ μπαμπᾶς ὅλον τὸν ἄλλον χρόνον λαμβάνει τὰ φυλλάδια καὶ τα κλειδώνει εἰς τὸ συρτάρι του, δὲν τα δίδει δὲ εἰς τὸν υἱὸν του, παρὰ μόνον μετὰ τὰς ἐξετάσεις. Ἐννοεῖται λοιπὸν ὅτι ἡ μεγαλητέρα χαρὰ τῶν διακοπῶν του εἶνε

αὕτη. — Ἡ Ἀύρα τῆς Ἀνοξέως ἤθελε νὰ εἶχε σχολεῖον καὶ κατὰ τὰς διακοπὰς (ἀλήθεια νὰ τὸ λέγῃ) ἀλλ' ἀφοῦ δὲν ἔχῃ, ἀρκεῖται μὲ τὴν Διάπλαιν. — Ἡ Φολήρικὴ Ἀύρα ἀγαπᾷ νὰ διαβάξῃ τὰ παρχμύθια τῆς Κυρ-Μάρθας καὶ τὰς ἀπαντήσεις τῶν Κυρικῶν μας. — Τὸ μόνον εὐχάριστον διὰ τὴν Ἀύραν τοῦ Πηλίου εἶνε νὰ γράφῃ ἐπιστολὰς πρὸς τὰς φίλας τῆς — πρῶτα-πρῶτα πρὸς ἐμέ, — νὰ συνθέτῃ ποιήματα καὶ νὰ διέρχεται «θαυμασίας ὥρας μὲ τοὺς θυμωμένους μου τόμους». — Ἡ Πηλὴ εὐχαριστεῖται περισσότερον «ἐδῶ εἰς τὴν ἐξοχήν, ποῦ ἔρχονται ἕνα σωρὸ ἀνθρώποι καὶ παιδιὰ, νὰνακαλύπτῃ συνδρομητὰς καὶ συνδρομητρίδας μου καὶ νὰ γνωρίζεται μὲ αὐτούς». — Μὲ τὴν αὐτὴν ἰδέαν, ὁ Σίρ-Λά-Φαλουᾶξ ὀνειρεύεται ὅτι ταξιδεύει. Ἡ ἐπιστολή του εἶνε πολὺ ὥραϊα. Ἰδοὺ ἐν ἀποσπασμα:

«Κατάστρωμα. Μπα, ἕνα σῆμα! Τί ὥραϊον ποῦ εἶνε! — Εἴθε φίλη τῆς «Διάπλαισως»; — Μάλιστα, τὸ Λεουκὸν Κρίνον καὶ ὑμεῖς; — Ὁ Σίρ-Λά-Φαλουᾶξ. — Ἄ! ἔχομεν ἀνταλλάξῃ δις Μ. Μυστικά. Μὴ στιγμὴ νὰ σὰς παρυσιάσω καὶ τὴν Ἀμυρὺλιδά.»

«Ἀθῆνα! — Καλημέρα σας, ἀγαπητῇ μου Διάπλαισι. Ἐχετε τοὺς ἀσπασμούς τῶν ἐνθουσιωδῶν φίλων σας τῆς πόλεως Β. Ἐπειδὴ βιάζομαι, σὰς παρακαλῶ ἕνα «σῆμα», διότι ἀνχωρῶ διὰ τὴν Κ. καὶ κατόπιν διὰ τὰς Π.

«Εὐρίσκομαι εἰς Πειριχί ἐτοιμος πρὸς ἀναχώρησιν, καὶ ὑπερήφανος διὰ τὸ σῆμα. Τὸ ἀτμόπλοιο ἀναχωρεῖ μετὰ μίαν ὥραν. Μεταβαίνω πρὸς ἐπισκεψίαν τοῦ Ἀετοῦ τῆς Ἐρήμου. — Χαίρω πολὺ. — Ἐπίσης. Ἄν θελῃς πάμε νὰ ἰδοῦμε καὶ τὴν Κυρίαν μὲ τὰς Καμελίαν.»

«Ἀποβίσεις εἰς Κ. Ποιὰ νᾶνε χυτὴ μὲ τὸ σῆμα; Σὲν τὴν Ζούρλια-Μούρλια ὁμοιάζει. — Εἴθε ἡ Ζούρλια-Μούρλια; — Ἀκριδῶς. Καὶ ὑμεῖς; — Ὁ Σίρ-Λά-Φαλουᾶξ. — Ἄ, χαίρω πολὺ! καὶ νὰ ἰδῇτε ὅτι σήμερα ἔλαβα γρόμμη ἀπὸ μίαν φίλην μου, ἥτις μ' ἐρωτᾷ τί γίνισθε. — Τὴν εὐχαριστῶ. Λυποῦμαι ποῦ δὲν μπορῶ νὰ ἰδῶ τὰ ἀδέλφια σου, γιατί φεύγει τὸ ἀτμόπλοιο. Καλὴν ἀντάμωσιν.

«Ἐφθάσαμεν εἰς Π. Ἐγνώρισα τὴν Ἀερονάυτοπούλιν. Ἐξερχόμενος τῆς οἰκίας τῆς σκοινιάπτω εἰς τὴν σκάλαν. Προσπαθῶ νὰ κρατηθῶ μὴπως πέσω, καὶ στηρίζομαι ἐπὶ τινος ἀπαλοῦ ἀντικειμένου, ἔπειρ ἦτο τὸ... ἐφάπλωμα τῆς κλίνης μου!...»

Ἰδοὺ τώρα καὶ δύο-τρεις κυνηγοί. Ὁ Κυνηγὸς τῆς Στάρθρας, κυνηγὸς καὶ οὐδὲς κυνηγοῦ, ἀκολουθεῖ τὸν πατέρα του εἰς τὸ κυνήγι καὶ εἶνε κατενθουσιωδὸς: «Τὸ κυνήγι συνειθίζει τὸν ἄνθρωπον εἰς τὸν δρόμον, εἰς τὸ κρῖον, εἰς τὴν ζέστιν, παρέχει εὐχάριστον ἐνσχόλησιν κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς σχολῆς, ἀποτρέπει τὸν νοῦν τῶν νέων ἀπὸ πάσης ἄλλης διανοητικῆς (τιῦτο ἀρὰ γε εἶνε ἀναγκαῖον;) καὶ τέλος παραδίδει εἰς τὴν πατρίδα δύο βραχίονας συνειθισμένους εἰς τὸ τουρῆναι.» — Ὁ Κωνσταντῖνος Π. Δαϊόγλου μοῦ περιγράφει μίαν ὥραϊαν ἀλλ' ἀκαρπὸν κυνηγετικὴν ἐκδρομὴν, τὴν ὅποιαν ἔκαμε μὲ τὸν ἐξάδελφόν του. «... Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ ἥλιος ἔφθασεν εἰς τὸ τέταρτον τοῦ ἡμικυκλίου. Ἡναγκάσθημεν λοιπὸν νὰ ἐπιστρέψωμεν χωρὶς νὰ φονεύσωμεν τίποτε. Φαντασθῆτε τώρα τὴν λύπην τοῦ ἐξαδέλφου μου καὶ τὴν χαρὰν τὴν ἰδικήν μου, διότι ἡῶρα τί νάπαντήσω εἰς τὴν Κυριακήν.»

Μὲ πολὺ χιῶμορ, μὲ πολὺ μῆθος, περιγράφει τὸ Σπίρτο Μονάχο τὰς κυνηγετικὰς του περιπετείας. Τὸ Σπίρτο Μονάχο ἔχει «τουρῆναι, δίκτυ, σπαϊρίδια, μπροῦτι, ζῆλον καὶ ὑπομονήν.» Τί δὲν ἔχει ὅμως; «Τύχην, δύναμιν καὶ ψυχραιμίαν.» Ὅτι το πιστεύετε, ὅτι ποτε τοῦ ἀκόμη δὲν ἐσκότωσε κυνήγι; Ἀλλὰ πῶς νὰ σκοτώσῃ; Πιχρυσιάζει: ἔξανα ἕνας λαγῶς. (Τὸ ἔξανα μᾶρσις; μὴπως ἤθελε νὰ τον προειδοποιήσῃ;) Ὁ μικρὸς κυνηγὸς τὸν σκοπεύει καὶ πυροβολεῖ. Ἀλλὰ τὸ τουρῆναι κλωτᾷ... ὁ κλωστὸς τὸν ρίχνει ἀνάσκελα... «ἐνῶ ἐγὼ καταπυροβολῶ τὸν ἥλιον εἰς τὸ ζενίθ, ὁ λαγῶς, σῶος καὶ ἀκέραιος, φεύγει δρομικῶς πρὸς τὴν δύσιν.» Μ' ὅλας αὐτὰς τὰς ἀτυχίας, τὸ κυνήγι τοῦ ἀρέσει πολὺ, καὶ ἀποτελεῖ τὴν μεγαλητέραν «ἀγχαλίαν» τῶν διακοπῶν του.

Οἱ κυνηγοί μας εἶνε δραστήριοι. Ἀλλ' ὑπάρχουν ἄλλοι ποῦ δὲν τοὺς ὁμοιάζουν διόλου. Ὁ Τζάμος Ἀνακτωρ π. χ. προτιμᾷ ἀπ' ὅλα τὴν ἀπραξίαν καὶ τὴν ἀργίαν. Μίαν ἡμέραν, εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ θείου του, εἶδεν εἰκόνα περιέρχον. Ἐνῶς ἀνθρώπου ἐκάθητο παρὰ τοὺς πρόποδας γραφικοῦ ὄρου. ἔχων πλησίον τοῦ ὅπλου καὶ λύραν, ἐνῶ πέραν ἐξετείνετο θάλασσα γαληνιαία. Καὶ κάτωθεν τῆς εἰκόνης μὲ μεγάλα γράμματα ἦτο γραμμένον τὸ ἰταλικὸν ρητόν: *Bolce far niente*, ἡ ὅπως τὸ μεταφράζει ὁ Τζάμος «γλυκὺ τὸ οὐδὲν πράττειν». Καὶ ἐπιλέγει: «Τὸ ἐδοκίμασα καὶ τὸ εὖρον θυμάσιον. Οὐδὲν γλυκύτερον διὰ τὰς διακοπὰς μὲ τὸν ἀφόρητον καύτωνα.» Πότοι ἄλλοι τὸ ἐδοκίμασαν! Φαίνεται ὅτι εἶνε τὸ εὐκολώτερον πρᾶγμα τοῦ κόσμου...

Καὶ κατὰ τὸ Σαδῆν ἐπίσης, διακοπαὶ ὅλῃ ἀνάπαυσις, ἀφροντισία, τεμπελιά. Αὐτὸ εἶνε τὸ καλλίτερον, καὶ ἀπόδειξις ὅτι μᾶς το δίδουν ὡς ἀμοιβὴν τοῦ κόπου καὶ τῆς μελέτης «Οἱ διδάσκαλοί μου, — συλλογίζεται, — εἶχον τὴν καλωσύνην νὰ μου δώσουν ὡς ἀντάλλαγμα τῆς ἐργασίας τοῦ ἔτους, τὴν ἀργίαν καὶ τὴν ἀναπαυτικὴν τεμπελίαν, — ἐγὼ νὰ τὴν περιφρονήσω;... Ὁχι, ποτέ! Αὕτη μ' εὐχαριστεῖ περισσότερον τώρα τὰς διακοπὰς, διότι δὲν τὴν ἔχω πάντοτε... εἰς μεγάλας ποσότητας!»

Ἡ Γλυκεῖα Ἐλπίς προτιμᾷ τὸν ὕπνον. Κατὰ τὰς διακοπὰς κοιμᾶται 10—12 ὥρας, πρᾶγμα τὸ ὅποιον δὲν εἴμπορεῖ νὰπολαύσῃ τὸν χειμῶνα, ἔνεκα τῶν ἐργασιῶν, τῆς μελέτης, τῶν νυκτερινῶν διαισθητικῶν καὶ τῆς ἐλλείψεως μεταμεσημερινῆς ἀναπαύσεως. Ἀλλὰ — προσθέτει, — μὴ με πύρις δὲ καὶ διὰ πολὺ πεζὴν καὶ ἀποκαϊμιμένην. Διότι γὰ μὲνα ὁ ὕπνος συνοδεύεται πάντοτε μὲ ὥραϊα ὄνειρα, τὰ ὅποια δὲν μπορῶ νὰ βλέπω φυσικὰ εἰς τὴν πραγματικότητα. Περισσότερον ἀπὸ τὴν δύναμιν τοῦ ἐπιχειρήματος, ἐκτιμῶ τὴν εἰλικρίνειαν τῆς Γλυκεῖας Ἐλπίδος καὶ τὴν χάριν τῆς ἐπιστολῆς τῆς. Ὅσον διὰ τὴν ἀποκάλυψιν τοῦ μυστικοῦ τῆς, — διότι αὐτὴ μοῦ τα εἶπε «μεταξὺ μας» — ἃς μὴ φοβῇ ὅτι οἱ φίλοι μου θὰ τὴν ὀνομάσουν «ὕπναρον». Ὁ ἀναμάρτητος τὸν λίθον βαλέτω!

Ἡ Δούκισσα τῶν Σαλῶνων, ὁ Ἐρηβος τῶν Ἀντικυθέρων, ὁ Νάρκισσος, ὁ Πίθηκος τοῦ Βορνέου καὶ καμμιά δεκαριά ἄλλοι, ὡς μεγαλητέραν εὐχαρίστησιν τῶν διακοπῶν θεωροῦν τὴν «ἀνάπαυσιν τῆς συνειδήσεως μετὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ καθήκοντος καὶ μετὰ τὰς ἐπιτυχεῖς ἐξετάσεις.» — Διὰ τοῦτο καὶ ἡ Ἐρήνη ἡ Ἀθηναία ποτε τῆς δὲν ἔχῃ περισσότερον, παρὰ ὅταν εἶδε τὸν ὀνόμα τῆς εἰς τὸν Πίνακα τῶν Διαιρηθῶν. Φαντασθῆτε ὅτι ἀπὸ τὴν χαρὰν τῆς, εἰς τίποτε δὲν καταγίνεται πλέον,

οὔτε κἂν εἰς τὸ βιολί τῆς, ἂν καὶ οἱ γονεῖς τῆς τὴν γαριναῖζον καθημερινῶς! Ἰδοὺ λοιπὸν χαρὰ, ὀδηγοῦσα κατευθεῖαν εἰς τὴν τεμπελίαν... Πολὺ περιέρχον.

Μεταξὺ ἀναπαύσεως τῆς συνειδήσεως, ἀνηρίας καὶ ἐλευθερίας, ἡ ἀπίστασις, — κατὰ τὸν Ἀνανίον τουλάχιστον, — δὲν εἶνε μεγάλη. Διὰ τοῦτο μοῦ ἔχει τοποθετήσῃ κοντὰ-κοντὰ αὐτοὺς τοὺς σωρούς. Ἰδοὺ καὶ ὁ σωρὸς τῶν φιλελευθέρων: Διὰ τὸ Λυσόχαρτον ἡ μεγαλητέρα ἀπόλαυσις τῶρα τὰς διακοπὰς εἶνε ἡ θεία, ἡ οὐρανία, ἡ γλυκεῖα ἐλευθερία. «Τώρα — λέγει, — δύναμαι νὰ διαθέσω τὸν καιρὸν μου ὅπως θέλω καὶ ὅπου θέλω. Δὲν φοβοῦμαι πλέον τὸν βαρὺν καὶ πένθιμον ἥχον τοῦ σχολικοῦ κώδωνος. (πένθιμον; πολὺ πάει!) — Εἰς τὴν ἀπάντησιν τοῦ Φιλήματος τοῦ Κύματος, τὸν κώδωνα ἀντικαθιστᾷ ἡ φωνὴ τῆς μαμᾶς: «Σῆχω καὶ ἡ ὠ-

«Ἰδοὺ καὶ δύο-τρεις κυνηγοί.» (Σελ. 342, στήλ. β'.)

ρα πέρασε!» Πάει τώρα αὐτὸ! Τώρα ἡσυχία, ἐλευθερία, ἀνάπαυσις... καὶ τὸ πολὺ-πολὺ ἕνα ταξίδι Ἀριστέων. — «Ἐμελετήσας; — Ὁχι... τώρα θὰ μελετήσω. — Λοιπὸν τί κάθεται; πῆγαινε εἰς τὸ γραφεῖόν σου νὰ μελετήσῃς ἕως τὰς ἑνέας που θὰ φάγωμεν.» Ἄλλος κώδων, ἄλλη καμπάνα ἐδῶ. Οἱ γονεῖς ὁμιλοῦν πρὸς τὸ Ταπεινὸν Γιασεμί. Ναι, ἀλλὰ τὰς διακοπὰς ἔχει ὅλην τὴν ἐλευθερίαν. Ζήτω ἡ ἐλευθερία!

«Ὁλα μ' εὐχαριστοῦν, τὰ πάντα ἀπολαμβάνω — ἀναράζει τὸ Κοκκινόπτερον, — ἀρκεῖ νὰ εἶμαι βέβαιος ὅτι εἰς τὸ δίκστημα τῶν διακοπῶν δὲν θὰ ἰδῶ κανένα δάσκαλον καὶ δὲν θὰ πιάσω κανένα βιβλίον εἰς τὰ χεῖρά μου, ἐννοεῖται τοῦ σχολείου. Δυὸ λόγια καὶ δεμέν.» — Καὶ ἡ Χλόη ἐπίσης εἶνε εὐτυχής. «Ὅλο παίζει, ἐκτὸς μόνον ἂν τρώγῃ, ἂν κοιμᾶται (καὶ αὕτη κοιμᾶται πολὺ) καὶ ἂν κάμῃ μᾶθημα, (διότι ἂν ἦτο δυνατόν νὰ ἐξωστρακίζετο αὐτὸς ὁ διδάσκαλος, ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν ἐξωστρακίζεται.) — Καὶ διὰ τὴν ἀκραν ἀντίθεσιν καὶ διαφορὰν, πλησίον αὐτῶν ὑπάρχει ἡ ἀπάντησις τοῦ Κυπριακοῦ Ἀστέρος: «Τίποτε δὲν μ' εὐχαριστεῖ περισσότερον ὅσον ἡ μελέτη τῶν μαθημάτων μου.» Τὸν πιστεύετε; Ἐγὼ τὸν πιστεύω. Διότι ὁ καίμενος ἔμεινε μεταξισταττός, καὶ κατὰ τὰς διακοπὰς ἐμελετοῦσε διὰ νὰ προδιδασθῇ.

Τὸ Φιλήμα τοῦ Κύματος, ἡ Γλυκεῖα Ἐλπίς καὶ μερικαὶ ἄλλαι ποῦ ἴδωμεν περὶ τὰς ἐλευθερίας τῶν Σχολείων καὶ δὲν κάμνουν πλέον διακοπὰς. Ἐχομεν ἀκόμη καὶ μερικὰς ἄλλας ποῦ ἔχασαν αὐτὴν τὴν εὐχαρίστησιν: Νὰ ἡ Χαρατῶν Γονέων, ἡ ὅποια ἀγαπᾷ νὰ καταγίνεται εἰς ὅλα, ἀλλὰ ἐφέτος αἱ διακοπαὶ τῆς εἶνε... αἱ τελευταῖαι, διότι δὲν θὰ ξαναπάγῃ εἰς τὸ Σχολεῖον. (Τότε τελευτᾷται πραγματικῶς διακοπαὶ ἥσαν αἱ περυσιναὶ

«Φιλτάτη Διάπλασις,

«Μία ἐρώτησις τοιαύτη διὰ μίαν κοπέλαν τόσο μικράν ὡς ἐγὼ εἶνε πολὺ δύσκολος, διότι ἓνα παιδί ὅλα θέλει ὅσα ἀκούσῃ, μάλιστα τα δοκιμάσῃ ὅμως τα βαριέται.

«Ἦθελα πρῶτον παιγνίδια, ἀλλὰ ξεύρεις, φιλτάτη Διάπλασις, ὁλίγον σοβαρὰ παιγνίδια, ὅχι ἄμα ξούλες καὶ κοῦκλες. Νά! ἐπιθυμοῦσα νὰ καταγίνω σὲς κάρτες, ν' ἀποκτήσω ἓνα ὠραῖον Album, καὶ ἄλλα ἡθελᾷ.

«Ἀλλὰ θὰ μ' εὐχαριστοῦσε, καὶ μὲ ὅλη τὴν ἀλήθειαν σοῦ το λέω, νὰ πάγω λίγον σὴν πατρίδα μου ποῦ εἶμαι μακριὰ. Ἐκεῖ, θυμῶμαι, ἐφύττωμε ὅταν ἐφύγαμε, ἐδῶ καὶ πέντε χρόνια ἀκριβῶς, ἓνα δασάκι ἀπὸ δένδρα καρποφόρα. Ὡ! πόσον μικρὰ ἦσαν, πῶς ἐπερίμενα ἀπὸ ἡμέρα σὲ ἡμέρα ν' αὐξήσουν. Καὶ τώρα θὰ εἶ-

νε μεγάλα. Πῶς ἡθελα νὰ τα ἰδῶ καὶ νὰ χορτάσω φρούτα. Νὰ τρέξω στ' ἀμπέλι, ἐλεῦθερη, νὰ κόψω σταφύλια, νὰ κάτσω κάτω ἀπ' τὴν ἐλῆα, καὶ στοῦ τζιτζήκου τὸ τραγοῦδι ὀλίγον ν' ἀποκοιμηθῶ. Ἦ νὰ ἀκούσω τὰ κουδούνια τὸ βραδάκι τὸν ἀρνιῶν, τὴν ὥρα ποῦ νυχτώνει, ἤσουχα ν' ἀντιλαλοῦν σὴν ἐρημίᾳ, καὶ τὸ τραγοῦδι τῆς φλογέρας τοῦ βοσκού που μ' ἓνα τόνο γλήγορο ἀλλὰ παθητικό, γλυκαίνει τὴν καρδιά. Τὴν γαρυγὴ νὰ ἰδῶ τὴν ὥρα ποῦ ὁ ἥλιος προβαίνει ἀπὸ τὴν θάλασσα καὶ ὅλη ἡ φύσις λούεται εἰς τὴ χρυσή μυχιά του.

«Ἀχ! ἦταν τὸ καλλίτερο ἀπ' ὅλα. Μὰ εἶνε ὄνειρο, καθὼς ἀλήθειαν εἶνε ὄνειρο καὶ πῶς θὰ βραβευθῶ.»

Τόσον καλογραμμένη δὲν εἶνε ἡ ἀπάντησις τοῦ Κόκκινου Κρίνου. Ὅμως αὐτὴ μοῦ ἔκαμε τὴν μεγαλητέραν ἐντύπωσιν. Εἰς τὴν ἀρχὴν μοῦ ἐκθέτει τὸ πρόγραμμα τῆς ζωῆς τῶν διακοπῶν. Ἐξυπνὰ εἰς τὰς πέντε, κάμνει τὸ λουτρόν του τὸ θαλάσσιον, καὶ εἰς τὰς ἑπτὰ ἐπιτίσκει εἰς τὸ κατάστημα τοῦ πατρὸς του, ὅπου μέχρι μεσημβρίας ἐργάζεται. Ἐπειτα φαγητό, μικρὰ ἀνάπαυσις, ζωγραφικὴ, ποδήλατον, γυμναστήριον, καὶ πάλιν ἀπὸ τὰς ἑπτὰ ἕως τὰς ἑννέα ἕως τὰς δέκα μᾶθημα μουσικῆς. Ἐπειτα δεῖπνον, διαμονὴ εἰς τὸ κατάστημα ἕως τὰς δώδεκα, καὶ ὕπνος. Αὐτὴ εἶνε ἡ ζωὴ τοῦ Κόκκινου Κρίνου τὴν τῶρα τὰς διακοπὰς. Ἐξ ὧν αὐτῶν ὅμως τί νομίζετε ὅτι τονεὺχαριστεῖ περισσότερο; Ἀς μᾶς το εἴπῃ ὁ ἴδιος:

«Λοιπὸν, ἡ μόνη εὐχαρίστησις καὶ ἀγαλλίασις μου εἶνε ἡ κατὰ τὰς παύσεις ἐνασχόλησις εἰς τὴν ἐργασίαν τοῦ πατρὸς μου, διότι πόσον χαρὰν αἰσθάνομαι βλέπων τὸν πατέρα

μου καυχώμενον ὅτι ἔχει υἱόν, ὅστις τὸν ἀπαλλάττει μικροῦ κόπου, καὶ ἐγὼ πόσον χαίρομαι σκεπτόμενος ὅτι ἀπὸ τοῦδε γίνομαι ὠφέλιμος, ἐγὼ ὁ πρωτότοκος, εἰς τὸν πατέρα μου ὅστις κοπιᾷ τοσοῦτον ὅπως θρέψῃ πολυμελὴ οἰκογένειαν. Ἐν ἐνὶ δὲ λόγῳ, ἀκριβῶς τὰς δευτερευούσας τέρψεις μου κατὰ τὰς παύσεις, εὐχαριστοῦμαι περισσότερο ὑποδοχῶν τὸν πατέρα μου καὶ ἐνασχολούμενος εἰς τὴν ἐργασίαν του.»

Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς φίλους μου θὰ τα ἔγραφαν καλλίτερα ἀπὸ τὸ Κόκκινον Κρίνον. Ὀλίγοι ὅμως κάμνουν ὅ,τι κάμνει αὐτός, καὶ ὀλιγώτεροι ἀκόμη τὸ κάμνουν μὲ τὴν προθυμίαν καὶ εὐχρίστησιν, ὥστε ὅλας τὰς ἄλλας τέρψεις τῶν διακοπῶν νὰ τὰς θεωροῦν δευτερευούσας. Εἶνε κατὰ ὠραῖον, σπάνιον, εὐγενές, συγκινητικόν.

Εἰς τὸν χρυσὸν ζυγὸν τῆς Θέμιδος, ἡ ἀπάντησις τοῦ Κόκκινου Κρίνου βαρύνει περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλην. Ἦ κρίσις ἔγινε... Καὶ ἰδοὺ ἐμπρός μου μία νεᾶνις ὠριωτάτη, περρωτή, μὲ πλατεῖαν ζώνην χρωματισμένην μὲ τὰ ἑπτὰ ἀρχικά χρώματα...

Ἀπὸ ποῦ ἐμῶς;

Ἀπὸ τὸ παράθυρον!

Εἶνε ἡ Ἴρις... Τὴν ἔστειλεν ἡ Θέμις διὰ νὰ παραλάβῃ τὸν ζυγόν.

Χωρὶς λέξιν, μὲ ταχύτητα ἀστραπῆς, λαμβάνει τὸ χρυσοῦν ἐργαλεῖον, καὶ χάνεται... Καὶ ὅταν ἔστυφα ἀπὸ τὸ παράθυρον, διὰ νὰ ἰδῶ τί ἀπέγινεν, εἶδα μόνον τὴν ζώνην τῆς ἀπλωμένην ἐπάνω εἰς τὰ σύννεφα τῆς ἀνατολῆς ὡς λαμπρὸν οὐράνιον τόξον. Μετ' ὀλίγου στιγμὰς ἐδύσθη καὶ αὐτό. Ὁ ἥλιος ἔδυεν. Ἦ Ἴρις ἦτον εἰς τὸν Ὀλυμπον...

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Κόκκινον Κρίνον [15 Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἀθηνᾶ Μανωλίδου [12 Ε]. — Σίρ-Λά-Φαλουά [10 Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ρόδον τῆς Ἀνατολῆς [10 Ε]. — Νυκτοκίρα [9 Ε]. — Ἀνθος τοῦ Σωλωμοῦ [8 Ε].

Α'. ΕΠΑΙΝΟΣ: (Ἀπὸ [5 Ε] εἰς ἑκάστον:) Γοργόφτηρ Ἑλπίδα. — Δευκὴ Νύξ. — Γλυκίτα Ἑλπίς.

Β'. ΕΠΑΙΝΟΣ: (Ἀπὸ [3 Ε] εἰς ἑκάστον:) Σπέρτο Μονάχο. — Μεγιστεῖς. — Ἀδελφὴ Χρήστου. — Τρελλὴ Ψυχὴ. — Κίτρινο Νύκτιν.

Γ'. ΕΠΑΙΝΟΣ: (Ἀπὸ [2 Ε] εἰς ἑκάστον:) Ἀἰλὴ ἐν Ζήφῳ. — Ἑλλήν Ἀθλητής. — Ἑλικωνιάς Παρθένος. — Κυνηγὸς τῆς Σαυῆθρας. — Λίνδα. — Μικροῦτακος.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Ὅλοι ὅσοι ἀναφέρονται εἰς τὴν κρίσιν.

ΕΡΩΤΗΣΙΣ ΔΙΑ ΤΗΝ

ΔΕΚΑΤΗΝ ΟΓΔΟΗΝ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τί σας εὐχαριστεῖ περισσότερο τώρα τὸν χειμῶνα;

Αἱ ἀπαντήσεις δεκταὶ μέχρι τέλους Νοεμβρίου. Εἰλικρινεῖς—μὰ πολὺ εἰλικρινεῖς,—σύντομοι καὶ καθαρογραμμένοι. Τὸ μέτρον εἶνε πάλιν δύο σελίδες (σελίδες λέγω, ὅχι φύλλα) συνήθους ἐπιστολῆς. Θὰ ξαναῶλθῃ ἡ Θέμις καὶ ὁ ἀρίστης εἰς τὸ καλάθι ὅλας τὰς ἀπαντήσεις, αἱ ὁποῖαι θὰ ὑπερβαίνουν τὸ μέτρον ἔστω καὶ κατὰ μίαν γραμμὴν. Καὶ πρῶτα—τὰς στενογραμμένας καὶ γραμμένας εἰς μεγάλες κόλλας χαρτί, ὥστε νὰ μετρῶ δύο σελίδας καὶ πραγματικῶς νὰ εἶνε δέκα.—Διὰ τοὺς λοιποὺς ὅρους, συμβουλευθεῖτε τὸν Ὁδηγόν.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Ο ΚΑΛΛΙΤΕΡΟΣ ΥΠΗΡΕΤΗΣ (ΜΟΝΟΛΟΓΟΣ)

(Ὁ ΤΑΣΟΣ, ἡλικίας 13—14 ἐτῶν, εἰσέρχεται εἰς τὸ σπουδαστήριόν του.)

Ὁ καλλίτερος ὑπηρετής τοῦ ἀνθρώπου εἶνε ὁ ἑαυτός του, — λέγουν... τὸ λέγει καὶ ἡ μητέρα. Δὲν λέγω ὅχι... Εἶμαι μάλιστα βέβαιος πῶς ἔχει δίκιο ἡ μητέρα...

Πραγματικῶς, ἀρκεῖ νὰ ρίξῃ κανεὶς μυχιά στὸ γραφειάκι μου. Ποῖος νὰ πῇ πῶς καθημερινῶς, ἡ Σταματίνα καὶ ἡ Ἑλλή βλέπουν καὶ παθαίνουν, νὰ τὰ βάλουν σὲ τάξι! Βιβλία ἀπ' ἐδῶ, χρετὰ ἀπ' ἐκεῖ... Καὶ νὰ βλέπω τὸ δωματιάκι μου! Εἶνε τόσα δά, μὴ τρύπα, καὶ ὅμως μοιάζει σάν... δηλαδή, μοσπότηριον, ρούχα, σιδεράκια, χτένια, μπουρτσες, σαποῦνι, τράντες, καπέλλα, καρέκλες, κανάτια, — ὅλα ἀνακατωμένα!

Ἀπόψε ἔβλεπα στὸν ὕπνο μου πῶς ὅλα ἐκεῖνα τὰ πράγματα εἶχαν ζωντανέψῃ καὶ ἤρθαν γύρω μου, καὶ μ' ἐπίασαν καὶ ἤθελαν νά με πνίξουν... Ξυπνῶ, καὶ βλέπω ἀμέσως τί ἐσήμαινεν αὐτὸς ὁ ἐφιάλτης.

Ἐχουν δύο ἡμέρες νὰ μποῦν ἐκεῖ μέσα ἡ Σταματίνα καὶ ἡ ἀδελφή μου, ἡ Ἑλλή. Ἐπῆρχαν, φαίνεται, στὰ σοβαρά, παραπολὺ στὰ σοβαρά τὰ λόγια μου, καὶ μ' ἄφισαν νὰ τα βγάλω πέρα μόνος μου, ὅπως εἶχα πῇ. Μὰ ἐπὶ τέλους, τὰ λόγια εἶνε λόγια μοναχά, καί... (Συλλογίζεται ὀλίγον.) Ἰσως νὰ εἶπα παραπολλά... λόγια δηλαδή. Μὰ, τί τα θέλετε; μπορῶ νὰ κάθωμαι διαρκῶς μὲ κλειστὸ στόμα, καὶ νὰ μὴ λέγω τίποτα; ὅ,τι λένε γιὰ μένα... πῶς εἶμαι ἀκατάστατος, πῶς εἶμαι... (Διακοπτεται.) Ἐχασα τὴν ὑπομονή μου ἐπὶ τέλους! Δὲν εἶμαι κανένα κοριτσάκι, νὰ σκύβω τὸ κεφάλι καὶ νὰ σιωπῶ. Εἶμαι πιά παληκάρη, — ἄνδρας! Καὶ ἐννοῶ νὰ μὴν ὑποταχθῶ στὲς γυναῖκες! Τ' ἀκούς, κυρία Ἑλλή;... Νά! προχθὲς που ἐθύμωσα, διότι ἦσαν ἄνω-κάτω τὰ ρούχά μου, ἡ κυρία ἀδελφοῦλα μου ἐτόλμησε νὰ μου πῇ:

— Ὅποιος δὲν εἶνε τακτικὸς μόνος του, αὐτὰ παθαίνει.

Καὶ ἡ κυρία-Σταματίνα εἶχε τὸ θάρρος, ἡ ἀφεντιά της, νὰ προσθέσῃ:

— Ὅποιος γυρεύει τὰ πολλὰ, χάνει καὶ τὰ λίγα.

Ἀχ! γυναῖκες! γυναῖκες!... Θέλετε νὰ με κάμνετε ὅ,τι θέλετε, αἱ... Δὲν θὰ σας περάσῃ! Γι' αὐτὸ λοιπὸν εἶπα καὶ στές δύο νὰ μὴν ξαναπατήσουν τὸ πόδι τους ἐδῶ μέσα, παρὰ ὅχι συγυρίζω καὶ θὰ τακτοποιῶ ὅλα μοναχός μου.

Λοιπὸν, εἰς ἔργον! Φθάνουν πιά τὰ λόγια. Ἀρχίζω ἀμέσως, καί, ὡς που νὰ γυρίσῃ καὶ νὰ δῇς, ὅλα θὰν εἴμαι,

σαρωμένα, ξεσκονισμένα, τακτοποιημένα σὴν ἐντέλειαν... Νά, μὰ ἀπὸ ποῦ ν' ἀρχίσω; Ἀπὸ τὸ δωμάτιον τοῦ ὕπνου, ἢ ἀπ' αὐτὸ ἐδῶ τὸ γραφειάκι; Ἐδῶ εἶνε ὁ κόμπος καὶ τὸ ζήτημα! Διὰ τί δὲ κοινέσιον! — ὅπως λέγουν οἱ Ἀγγλοι. Δὲν εἶνε παράξενο, αἱ; Ἀνθρωπος ποῦ ξέρει λατινικά, ἀγγλικά, ἀλγεβραν, καὶ τόσα ἄλλα, νὰ μὴν ξέρῃ ἀπὸ ποῦ ν' ἀρχίσῃ γιὰ νὰ συγυρίσῃ δύο τρυπούλες! Καὶ νὰ φαντασθῇ κανεὶς ὅτι ἡ ἀδελφή μου... (Διακοπτεται.) Κανεὶς δὲν μ' ἀκούει, αἱ;... οὔτε ὁ ἀέρας... Λοιπὸν! Νὰ φαντασθῇ κανεὶς, πῶς ἡ ἀδελφή μου, ποῦ ξέρει καὶ λατινικά καὶ ἀγγλικά καὶ τόσα ἄλλα πράγματα καλλίτερα ἀπὸ μένα, ἂν καὶ μικρότερή μου, δὲν κάθεται νὰ συλλογισθῇ τί νὰ πρωτοπιάσῃ, τὴ σκοῦπα ἢ τὸ ξεσκονιστήρι, ἀλλὰ μεταχειρίζεται αὐτὰ τὰ δύο πρόστυχα ἐργαλεῖα, μὲ μιὰ ἐπιτηδεύτητα... μοναδική! Πά! Πά!... σὲ μιὰ στιγμὴ σου κάνει γυαλί, χρυστάλλο, τὸ δωμάτιον... Τὸ ἴδιο καὶ ἡ Σταματίνα! Ἦ γρήγας καὶ Σταματίνα, ποῦ ἔχει σὴν πληγὴ τῆς σαράντα χρόνι παραπάνω ἀπὸ μένα.

Πῶς τα καταφέρνουν; (Συλλογίζεται.) Μυστήριον.

Μὰ ἐπὶ τέλους, τί ἄνδρας εἶμαι ἐγὼ; Αὐτὸ που κάνουν μὴ γρήγ καὶ ἓνα κοριτσάκι, δὲν θὰ κατορθώσω ἐγὼ νὰ το κάμω; Εἶμαι ἄνδρας, καὶ αὐτὸ ἀρκεῖ! Ἐχω μυαλὰ παραπάνω ἀπὸ τὲς γυναῖκες, καὶ θὰ σκεφθῶ, θὰ συλλογισθῶ, καὶ θὰ εὔρω τὸν τρόπον!

Σκέπτομαι λοιπὸν ὅ,τι πρῶτα-πρῶτα, πρέπει νὰ ξεσκονίσω! ἔτσι θὰ πῶς ἡ σκόνη καταγῆς, καὶ ἡ σκοῦπα θὰ τὴν σαρώσῃ... (Ξανασυλλογίζεται.) Νά, μὰ ὕστερα, ἡ σκοῦπα θὰ σηκώσῃ ἄλλη σκόνη, καὶ αὐτὴ ἡ σκόνη θὰ καθῇ ἐπάνω στὰ ἐπιπλα, καί... Ὡ! Θέσ μου! τί λαθὺρίνο! δὲν βρίσκω τὴν ἀκρὴ! Νὰ σκοινίσω πρῶτα ἡ νὰ ξεσκονίσω;... Καί, ὡς τόσο περνᾷ ἡ ὥρα, καὶ πρέπει ν' ἀρχίσω τὴ μελέτη μου, καὶ πῶς ν' ἀρχίσω μέσα 'ς αὐτὸν τὸν κυκεῶνα; Ὡ! συμφορά μου!

Ἄν ἐπῆγγα νὰ παρακαλέσω τὴν καλὴ μου τὴν ἀδελφοῦλά μου, ποῦ τόσο μ' ἀγαπᾷ, νά... ὅχι νὰ συγυρίσῃ, ἀλλὰ νὰ με ὀδηγήσῃ τί πρέπει νὰ κάμω;... Ὡ! ἂν ἐξεχνόσσε τὰ ἀνόητα λόγια μου καὶ ἐρχότανε νὰ με βοηθήσῃ... νὰ μου πῇ μόνον τί νὰ κάμω, θὰ τῆς ἐχάρικα... (Κυττάζει ὀλίγον.) θὰ τῆς ἐχάρικα... Τί νὰ τῆς χαρίσω; Γιὰ νὰ δοῦμε! Νά! θὰ τῆς χαρίσω αὐτὸ τὸ καλαμάρι, ποῦ τόσο τῆς ἀρέσει, καὶ ἐγὼ τόσες φορές τῆς εἶπα πῶς δὲν τὴν το δίνω! Ὡ! πῶς θὰ εὐχαριστηθῇ! Ὁρατο δῶρο, ἀλήθεια, καὶ θὰ κάμῃ ὅ,τι θελήσῃ σὴν στιγμὴ, ἡ Ἑλλή. Καὶ ὕστερα, θὰ μάθω καὶ ἐγὼ τὴν τέχνη πῶς συγυρίζουν εἰς τέχνη καὶ πῶς δὲν συγυρίζουν, ὡς φαίνεται, ἂν καὶ

δὲν φαίνεται δύσκολη σὴν ἀρχή, εἶνε ὅμως δυσκολώτερη παρὰ νὰ κάμῃ κανεὶς τὸν ὑπηρετὴ στους ἄλλους, ἢ τὸν κύριο... Ἐγὼ ὅμως, τὸν κύριο ξέρω καὶ τὸν κάμω, ξέρω καὶ διατάσσω... Ὡ! ξέρω καὶ παραξέρω!... (Ἐνῶ ομιλεῖ, γυρίζει καὶ ξαναγυρίζει τὸ καλαμάρι, καὶ το κυττάζει ἀπὸ παντοῦ.) Ἐτσι θὰ μάθω καὶ ἐγὼ... Ἀ! τὸ καίμενο τὸ καλαμάρι μου! Σὲ τί χάlich κατήνησε! Σὲ δύο μέρες ἔγινε γιὰ τὰ πανηγύρια! Γεμάτο σκόνη καὶ βούλλες ἀπὸ μελάνια... Ἐκάθρησε ἡσυχῇ, φαίνεται, καλαμαράκι μου, περιμένε ὅμως καὶ ἐγὼ σε συγυρίζω... μὲ λίγο νερὸ καὶ μ' ἓνα κουρέλι... (Κυττάζει ὀλίγον.) Μὰ τὸ κουρέλι ποῦ νὰ το εὔρω; Ὡ! Θεέ μου, τί ἀνατασασία!... Δὲν περιρῖζει μὲ τὸ μαντύλι μου. Τί κῆμα! Κ' εἶνε ἀπὸ τὰ ὠραιότερα αὐτό... Μπᾶ! δὲν βιάπτει, θὰ πλυθῇ... (Ἀρχίζει νὰ καθαρίζῃ τὸ καλαμάρι μὲ τὸ μαρδύλι του, ἀλλὰ τοῦ φεύγει ἀπὸ τὰ χεῖρα, καὶ τὸ μελάνι χύνεται 'ς ὅλο τὸ τραπέζι.) Ὡ! συμφορά μου! Πᾶνε τὰ βιβλία μου! πᾶνε τὰ γραπτά μου! Ἑλλή, Σταματίνα, μητέρα, βοήθεια, βοήθεια!... Καρμιά δὲν ἀπαντᾷ; ἐβγήκαν λοιπὸν ὅλες; Ὡ! Θεέ μου! Τί θὰ γίνω, τί θὰ κάμω! (Κάθεται ἀπηλπισμένος, πίπτει ἡ αὐλάτα.)

ΔΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

ΤΟ ΦΡΟΥΡΙΟΝ

Κάτω σὴν ἀκρογιαλιά, τρεῖς μικροὶ ἀδελφοὶ καὶ ἡ ἀδελφοῦλά των παίζουν ἀπὸ τὸ πρῶν. Ἐχουν σκάφη λακάνικα καὶ τρύπες σὴν ἄμμο, ἔχουν πετάξῃ χαλίδια καὶ πετραδάκια στὸ νερό, — καὶ τώρα που κάθονται καὶ βλέπουν τὰ καράβια, ποῦ περνοῦν μὲ ἀνοικτὰ πανιά, καὶ τοὺς φάρδες, ποῦ φερῶνται μὲ τὰ δίκτυα, καὶ πάλιν θέλουν νὰ κάμουν.

— Ἐλᾶτε νὰ κτίσωμε ἓνα φρούριον, λέγει ὁ μεγαλειότερος, ὁ Στέφανος. Ἐγὼ θὰ γίνω βασιλεὺς τοῦ φρουρίου, καὶ ὁ Φώτης ὁ ἐχθρός, καὶ ὁ Ἰωάννης νὰ μού το κυριεύσῃ καὶ νὰ το πάρῃ.

Σύμφωνος καὶ ὁ Φώτης. Ὁρατο θὰν νὰ παίζωμε ποῦ θὰ παίζωμε! Τρεῖς καὶ ἡ Νίνα νὰ βοηθήσῃ. Γεμίζει τὴν ποδιά της μὲ ἄμμο, καὶ τὴν κουβαλᾷ κοντὰ-κοντὰ σὴν ἀκρογιαλιά. Καὶ ὁ μικρότερος ἀπ' ὅλους, ὁ Γιάγκος, μὲ τὸ φτυαράκι του, κάμνει τὸν κτίστη. Οἱ δύο οἱ μεγάλοι δίνουν τὰ σχέδια τῶν προμαχόνων καὶ τῶν ἐπαλῶσεων...

Καλὲς τί φερῶν φρούριον εἶνε αὐτὸ που κτίζουν!

— Πρέπει νὰ εἶνε καὶ ἓνας πύργος σὴν μέση, λέγει ὁ Στέφανος, καὶ ἐπάνω σὴν κορυφὴ τοῦ πύργου νὰ στηθῇ ἡ σημαία.

— Ναι! μά σημαία που δεν έχουμε; λέγει ο Γιάγκος.

— Νά! έχω μια μακρυά βέργα, λέγει ο έφευρτικός Στέφανος. Θα δέσω το κύβανι μαντυλάκι της Νίνας επάνω, και θα γίνει σημαία πρώτης τάξεως!

— Και άμα έχω την άρπάξω από τον πύργον, θα γίνει εγώ ο βασιλέας και συ σκλάβος μου! είπει ο Φώτης.

Έπιασαν τότε και οι δύο μεγάλοι να βοηθήσουν να κτισθῇ γρηγορώτερα το φρούριον. Πρίν περάσουν πέντε λεπτά, είνε έτοιμον! Και στή μέση ο πύργος με την σημαίαν επάνω, και γύρω-γύρω τοίχος. Και απ' έξω από τον τοίχον στέκονται ο Στέφανος, ή Νίνα και ο Γιάγκος, ενώ ο Φώτης κάμνει έφοδον και προσπαθεί να περάσῃ ἀναιμαχῶ των, ν' άρπάξῃ την σημαίαν.

Έπέρασε πολλή ώρα π.ν το κατορθώση. Έτυχε μιὰ στιγμή να γυρίσῃ ο Στέφανος τὸ κεφάλι του διὰ νὰ ἰδῇ μιὰ ώραία βαρκουλάπου περνοῦσε με τὸ πανί της, και ηῦρε τότε καιρόν ο Φώτης και έδωσε μιὰ, και ανέβηκε στὸν πύργον.

— Είμαι τώρα βασιλέας! — έφώνηξε ν' εσήκωνε ύψηλά την βέργαν με την σημαίαν.

Έγινε τότε έχθρος ο Στέφανος και βασιλέας ο Φώτης. Έπειτα έγινε βασιλέας ο Γιάγκος. Εἰς τὸ τέλος ήθελε νὰ γίνῃ βασιλέας και ή Νίνα.

— Μὰ εὐὸ είσαι κορίτσι, είπει ο Στέφανος, και τὰ κορίτσια δὲν γίνονται βασιλεῖς!

— Γίνονται όμως βασιλίσσες! λέγει ή Νίνα, — και αναγκάζονται οι άλλοι νὰ υποχωρήσουν, και την κάμνουν βασιλέα.

Κάθεται λοιπὸν ή Νίνα μέσο στὸ φρούριον, ἀλλὰ ἀντὶ ν' ἀρίστη την σημαίαν επάνω στὸν πύργον, την εσήκωσε και την έκράτησε σφιχτὰ με τὰ χεράκια της, και ὅταν ο Γιάγκος ὤρμησεν ἐναντίον της, ή Νίνα τώδαλε στην τρεχάλα, διὰ νὰ μή της πάρουν την σημαίαν.

Σκουτουφλᾷ ο Γιάγκος στὸν τοίχο τοῦ φρουρίου και πέφτει. Ἀλλὰ δὲν ἐκτύπησε καθόλου, διότι εἶνε μαλακή ή ἄμμος. Σηκώνεται ἄμέσως και τρέχει νὰ πιάσῃ την Νίνα. Αὐτὴ όμως εἶχε προφθάσῃ, κι' ὅλας και εἶχε κρυφθῇ στην ἀγκαλιά της μητέρας, ή ὁποία ἐκάθητο λίγο μακρότερα, εἰς τὰ πέτρινα σκαλοπατία.

Τὸ φρούριον ἦτο πια μισοκρημνισμένον ἀπὸ τὸ πέσιμο τοῦ Γιάγκου, και ή μητέρα εἶπε στὰ παιδιά νὰ καθήσουν κοντὰ της νὰ ξεκουρασθῶν και νὰ βλέπουν τὰ κύματα, ποῦ ἄρχιζαν νὰ φουσκόνουν.

Και τὰ μεγάλα κύματα ἄρχισαν νὰ

κυλιούνται και νὰ έρχονται έξω-έξω στην ἀκρογιαλιά, και σιγά-σιγά ἐσάρωσαν τὸν τοίχον τοῦ φρουρίου, και ὕστερα τὸν πύργον, ἔως ὅτου ἐπὶ τέλους δὲν ἔμεινε τίποτε ἀπὸ τὸ φεβερὸν ἐκεῖνο φρούριον...

ANNA ΠΥΡΓΩΤΟΥ

Ο ΦΩΝΟΓΡΑΦΟΣ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

Η Γαρουφαλιά, ἄμα εἶδε πῶς δὲν ἦταν κανένας ἄλλος στὸ σπίτι, ἀρτίζει στή μέση την δουλειά της, και πηγαίνει στην τραπεζαρία. Τί ἐγύρευε ἐκεῖ

«Μπα! τ' εἶνε τοῦτο πόλι!»

δὲν ἔχει μυαλὸ παρκπάνω ἀπὸ μικρὸ παιδί.

Ἀντίγει λοιπὸν ή καλή σου τὸ συρτάρι, παίρνει ἕνα παξιμαδάκι της βανίλιας, τὸ ἀλείβει με γλυκὸ-κυνδῶνι, και χάπ! — τὸ χάθει μιὰ χαρά. Ὑστερα σκουπίζει τὰ χεῖλιά της στὸ τραπεζομάνδυλο, και ὕστερα ἀρχίζει νὰ κάνη και αὐτὴ τὰς ἐπισκέψεις της στὰ ἄδεια δωμάτια.

Περνᾷ ἀπὸ τὸ σαλόνι, περνᾷ ἀπὸ την κρεβατοκάμαρα τοῦ κυρίου Περιλλῆ, και πηγαίνει εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ κυρίου.

Κάθεται στην πέτσινη πολυθρόνα, ποῦ εἶνε ἐμπρὸς στὸ γραφεῖο, και κυττάζει στὸν τοίχο ἕνα χαρτὴν σιδηροδρομικόν. Τῆς ἀρέσει πολὺ και αὐτός, διότι τὸ χαρτὶ ὅλο εἶνε οὐρανὸ και αἰ γραμμὰς και τὰ γράμματα ἄσπρα.

— Τί ὠραία! λέγει. Αὐτοὶ οἱ μηχαν-

νικοί, πῶς τα καταφέρνουν και γρόρουν με ἄσπρο μελάνι ἐπάνω σὲ χρωματιστὸ χαρτὶ!...

Ὑστερὰ σηκώνεται και ἐπιθεωρεῖ τὴν βιβλιοθήκην. Λέγει με τὸ νοῦ της:

— Νὰ μὴν ἔχῃ και καμμιὰ «Χαλιμὰ» νὰ διαβάσω, νὰ περάσῃ ή ὥρα!...

Τίποτε ὅμως! Ὅλο και ἐπιστημονικὰ βιβλία: «Ὑδροδυναμικὴ και Ὑδροστατική. Η ἡλεκτρικὴ ἑλξίς εἰς τοὺς σιδηροδρόμους. — Περὶ κρημαστών γεφυρών» κτλ. κτλ.

— Μπα! τ' εἶνε τοῦτο πάλι!

Η Γαρουφαλιά ἀνοίγει τὸ ντουλάπι, και βλέπει τὸ περίεργον ἐργαλεῖο που μοιάζει σὺν τρουμπέττα κολλημένη ἐπάνω σ' ἕνα κουτί. Πατᾷ στήν πολυθρόνα ἐπάνω γιὰ νὰ το κυττάξῃ καλλίτερα. Βλέπει δίπλα του δύο κουτάκια και τ' ἀνοίγει. Στὸ καθέ κουτί εἶνε και ἀπὸ ἕνας κύλινδρος ἀπὸ χῶμα, ἀπὸ πάστα... κι' αὐτὴ δὲν ξέρι τί εἶνε. Και οἱ κύλινδροι ἔχουν κατὶ σημαδάκια ἐπάνω.

— Τ' εἶνε τοῦτα πάλι!

Η Γαρουφαλιά τὰ γυρίζει ἀπὸ ἐδῶ τὰ γυρίζει ἀπὸ ἐκεῖ, δὲν καταλαβαίνει τίποτε. Διαβάει κατὶ γράμματα ἐπάνω στὰ κουτιά: τὸ ἕνα γράφει «Ἀντομοιβή» και τὸ ἄλλο «Τριωρία».

— Μπα! θὰ τρώγονται φαίνεται! — λέγει.

Καὶ δοκιμάζει με τὴν ἄκρη της γλώσσας νὰ ἰδῇ τί γίνονται ἔχει ο κύλινδρος τῆς «Ἀντομοιβῆς».

— Οὐ! δὲν εἶνε πρᾶγμα νὰ φαγωθῇ!

Και ξαναβάλλει ὁμέσως τοὺς κυλίνδρους στὰ κουτιά, χωρίς νὰ προσέξῃ ποῦ βάλλει τὸν ἕνα και ποῦ τὸν ἄλλον, και φεύγει.

Ξαναπηγαίνει στήν τραπεζαρίαν νὰ χάψῃ κανένα μπισκοτάκι αὐτὴν τὴν φράν...

(Ἐπεται συνέχεια)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΟΙ ΑΡΙΣΤΕΙΣ ΤΑΞΙΔΕΥΤΕΣ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

ΕΝ ΤΩ ΜΕΣΩ ΤΗΣ ΟΜΙΧΛΗΣ

Ἦτο ή ὥρα ἐνδεκάτη και ἡμίσεια. Ἄν δὲν ἦτο θεοσκότεινα, ἂν ή ὁμίχλη δὲν ἦτο τόσο πυκνή, θὰ ἔδλεπαν, εἰς ἀπόστασιν ἐνὸς ἢ δύο μιλίων, τὸν φανὸν τοῦ πλοίου ὕψαινον εἰς τὸν πρὶτον τοῦ ἀκατίου ἱστοῦ.

Τίποτε ὅμως δὲν ἐφαίνετο, οὔτε ὁ ὄγκος τοῦ σκάφους, οὔτε τοῦ φανοῦ ή λάμψης. Τίποτε ἄλλο δὲν ἐγνώριζεν ο Οὐίλ Μιτζ παρὰ ὅτι τὸ ξένον πλοῖον, ὅταν ἐσταμάτησεν, εὐρίσκειτο πρὸς τὸ μέρος τοῦ βορρᾶ. Διηυθύνθη λοιπὸν ή λέμβος πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος. Ἐγνώριζαν τοῦλάχισ-

στον ὅτι, με αὐτὸν τὸν τρόπον, ἀπεμακρύνοντο ἀπὸ τὸν «Γοργόν».

Τὸ βαθὺ σκότος ἔκαμνεν εὐχολωτέραν τὴν φυγὴν. Καὶ ὅμως, ἀφοῦ ἦτο πλήρης ή νηνεμία και ή θάλασσα γαλήνι, ἔπρεπε νὰ φθάσουν εἰς τὸ ἄλλο πλοῖον ἐντὸς ἡμισείας ὥρας τὸ πολὺ, ἂν ο Οὐίλ Μιτζ δὲν ἐπήγαινε στὰ τυρλά, οὔτως εἰπεῖν!

Τώρα πλεῖν οἱ φυγάδες ἠδύναντο ν' ἀναπαραστήσουν με τὴν φαντασίαν των ὅλον τὸ δράμα, τὸ ὅποιον τόσο γρήγορα εἶχε εἰσέλθῃ εἰς τὴν λῦσιν του.

— Ἐ-σι λοιπὸν, εἶπεν ο Οὐμδέριος Πέρκινς, οἱ πειραταὶ τοῦ «Χάλιφαξ» εἶχον πλοῖον τὸν «Γοργόν»...

— Ἡξεύραν, φαίνεται, παρετήρησεν ο Ἀλδέριος Λαῦδεν, ὅτι ο «Γοργός» ἦτο ἕτοιμος ν' ἀποπλεύσῃ, και δὲν εἶχε μέσιν παρὰ τὸν κυβερνήτην νὰ τοὺς ναύτας του.

— Τὸ ἦξευραν χωρίς ἄλλο, εἶπεν ο Ρογήρος Χινοδαίλ. Αἱ ἐφημερίδες ἔγραφαν ὅτι ο ἀπόπλους ἦτο ὠρισμένος διὰ τὰς 30 τοῦ μηνός, και τὴν παρουνὴν ἀκριβῶς εἶχεν δραπετεύσῃ οἱ πειραταὶ ἀπὸ τὴν φυλακὴν τῆς Κουίνσταουν. Ἐπαιζον τὴν ζωὴν τῶν σ' αὐτὸ τὸ παιχνίδι, ἀλλὰ ἐπέτυχαν!...

— Καί, εἶπεν ο Ἀξελ Βίμπορν, ἀκριβῶς τὴν νύκτα ἐκεῖνη, θὰ ἐσφάξαν τὸν πλοίαρχον Πάξτων και τὸ πλήρωμά του, και ὕστερα τοὺς ἐπέτυχον στήν θάλασσαν.

— Ναι, ἐπρόσθεσεν ο Τζῶν Χίδαρτ. Τὸ πλοῖόν κάποιου ἀπὸ τοὺς δυστυχισμένους ἐκείνους ναύτας φαίνεται ὅτι ἐρίβη εἰς τὴν ἀμμουδιὰν ἀπὸ τὸ ρεῦμα, — ὅπως εἶχε γίνῃ γνωστὸν και εἰς τὴν Βαρβάδης...

— Γιὰ θυμηθῆτε ὅμως και τὴν ἀναιδαν αὐτονοῦ τοῦ Μάρκελ! ἀνέκραξεν ο Τῶννης Ρενώ. Ἐκάθησε κ' εἶπε εἰς τὸν ἀξιωματικὸν τοῦ «Ἐσσεξ» πῶς εἶχε χάσῃ ἕνα ναύτην ἐκεῖ νάτω... κ' ἐπρόσθεσε μάλιστα ὅτι, ἂν αὐτὸς ο καίμενος ο Μπῶμπ ἦτο μαχαίρωμένος. Θά τον εἶχαν κτυπήσῃ καθ' ὅλα τὰ φαινόμενα οἱ πειραταὶ τοῦ «Χάλιφαξ»!... Ὁ ἐλεεινός! Ἀχ! και νὰ τον ἐπιαναν, νὰ τον εἰδίκαζαν, νὰ τον κατεδίκάζαν... νὰ τον ἐκρεμύσων... και ὅλους τοὺς δικούς του μαζί!

Αὐτὰ τὰ λόγια δεικνύουν ὅτι οἱ ἐπιβάται τοῦ «Γοργεῦ» ἐγνώριζαν πλεόν ὑπὸ ποίας περιστάσεις εἶχε διαπραχθῇ τὸ φονικὸν δῶμα. Ὅταν αὐτοὶ ἐπεβίβζοντο, ο Χάρρης Μάρκελ νὰ οἱ συμμορεῖται του ἦσαν ἤδη κύβητοι τοῦ πλοίου. Τότε ο Οὐμδέριος Πέρκινς ἐξέφραξε τὴν ἐξῆς ἀπορίαν:

— Γικτὶ λοιπὸν δὲν ἔφυγε τότε ο «Γοργός», χωρίς νὰ περιμείνῃ νὰ ἐλθῶν μετ' ἡμεῖς;

— Διότι δὲν εἶχε ἄερα, ἀπήντησεν

ο Λουδοβίκος Κλωδιών. Ἐνθυμεῖται καλά, Οὐμδέριε, ὅτι δύο ἡμέρες τότε δὲν ἐφυτοῦσε καθόλου... Ἐπήγγειν ἀπὸ τὴν Βρισιόλην εἰς τὴν Κόρκ χωρίς νὰ μας κτυπήσῃ οὔτε τόσο-δὰ ἀεράκι... Φαίνεται ὅτι, μετὰ τὸ ἐγκλημὰ, ο Μάρκελ ἠλπίζε νὰ φύγῃ ἄμέσως, ἀλλὰ δὲν το κατώρθωσε...

— Καὶ εἴτσι, ἐπεβεβαίωσεν ο Ρογήρος Χινοδαίλ, αὐτὸς ο κακοῦργος ἐκαμώθη πῶς ἦτο ο πλοίαρχος Πάξτων, και οἱ ἄλλοι ἐγιναν ναῦται τοῦ «Γοργεῦ»...

— Ὅσο συλλογίζεμαι, ἀνέκραξεν ο Τῶννης Ρενώ,

πῶς δύο μὴνες τώρα, ἐζούσαμε μαζί με τέτοιους κακ' ὄργους.. ληστὰς και δολοφόνους, και αὐτοὶ τα ἐκατάφεραν νὰ περνοῦν ὡς τίμιοι ἄνθρωποι...

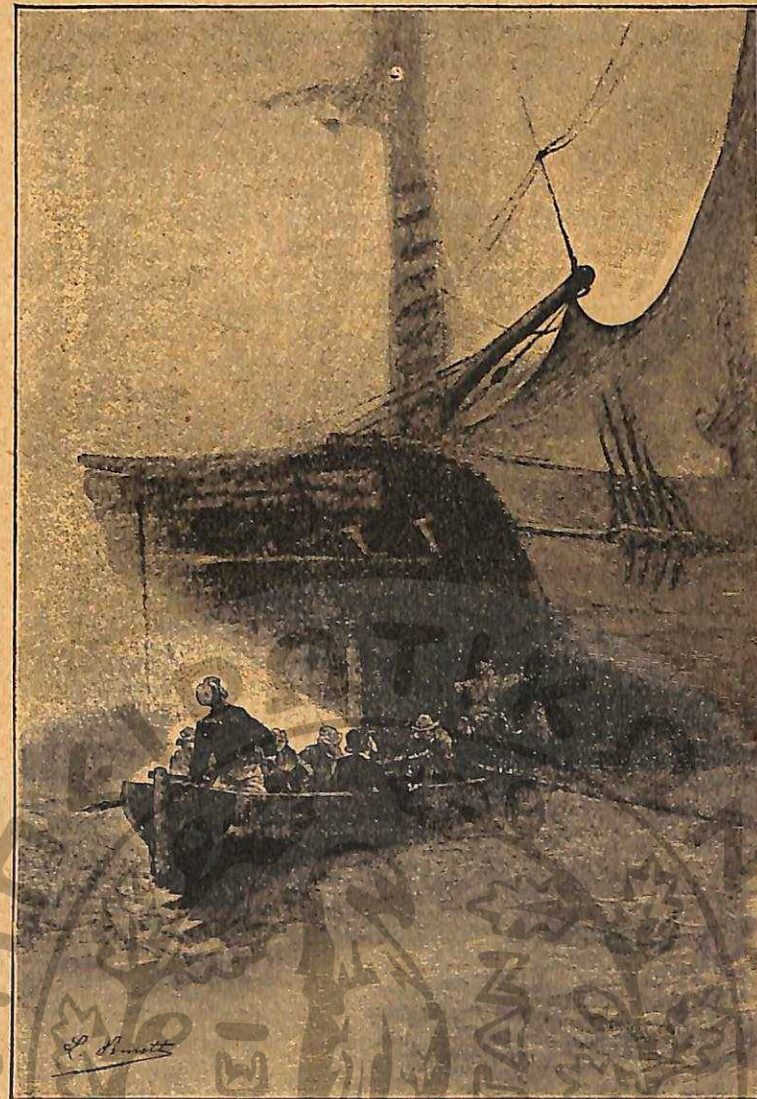
— Ὡ! παρετήρησεν ο Ἀλδέριος Λαῦδεν, ποτὲ δὲν μας ἐνέπνευσαν τὴν ἐλαχίστην συμπάθειαν.

— Οὔτε καὶ αὐτὸς ο Κόρτης, ποῦ ἔκαμνε δ' ἄ πῶς ἐγίνετο θυσία γιὰ μᾶς! εἶπε και ο Νίλς Χάρμπε.

— Καὶ πολὺ ὀλιγώτερον ο Χάρρης Μάρκελ, ο ὅποιος δὲν μας ἐδίδε και τόσο καλὴν ἰδέαν διὰ τὸν πλοίαρχον Πάξτων μετὰ τὸ ἐξωτερικόν του! ἐπρόσθεσεν ο Οὐμδέριος Πέρκινς.

Ὁ Οὐίλ Μιτζ τοὺς ἤκουε. Δὲν εἶχεν πλεόν τίποτε ν' ἀνακινώσων πρὸς ἀλλήλους οἱ ἐπιβάται. Καὶ ἠσθάνοντο ἐντροπὴν και ἦσαν θυμωμένοι πολὺ, διότι εἶχαν κάμῃ τόσο ἐγκώμια διὰ τὸν κυβερνήτην και τὸ πλήρωμά του, διότι ἐξ αἰτίας των ή κυρία Σέιμμερ εἶχε δώσῃ τόσο γυναικίαν χρηματικὴν ἀμοιβὴν εἰς ἐκείνην τὴν σπείραν τῶν δολοφόνων...

— Πιστεύω ὅτι ο Μάρκελ εἶχε σκο-

«Ο Γοργός! ἐπανελάβε» (Σελ. 351, στήλ. α')

Καὶ εἰς τὰ ἐγκώμια ἐκεῖνα, μή δὲν εἶχε φανῇ ἀφειδέστερος ο κ. Πόττερτων, ο ὅποιος ἐφθανε μάλιστα μέχρις ὑπερβολῆς με τὴν συνειθισμένην του πομπώδη ρητορικὴν;

Ἀλλ' ἐκείνην τὴν ὥραν ο Μέντωρ οὔτε καὶ ἐσυλλογίζετο τὰ περσομένα, οὔτε ἤθελε νὰ ἐνθυμηθῇ τί εἶχεν εἰπῇ πρὸς ἐπαῖνον τοῦ κυβερνήτου. Καθήμενος εἰς τὸ βάθος τῆς λέμβου, χωρίς νὰ προσέξῃ εἰς τὰ λεγόμενα τριγύρω του, ἐσυλλογίζετο τίποτε, βεβαίως ὅτι ἐσυλλογίζετο τὴν κυρίαν Πάττερτων... Πραγματικῶς ὅμως, ο ἀγαθὸς οἰκο-

νόμος τίποτε δὲν ἐσυλλογίζετο...

— Ἀλλὰ διατί, εἶπε κάποιος, ἀφοῦ ο Χάρρης Μάρκελ μας ἐδέχθη μέσα στὸ πλοῖόν, δὲν μας ἐξέφρασε, ἄμα ἀπέπλευσε, διὰ νὰ μεταβῇ ταχύτερον εἰς τὰ πελάγη τοῦ Βιρηνικοῦ και νὰ ξαναρχίσῃ τὴν πειρατείαν;

Εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην ο Λουδοβίκος Κλωδιών ἔδωκε τὴν ἐξῆς λογικωτάτην ἀπάντησιν:

— Πιστεύω ὅτι ο Μάρκελ εἶχε σκο-

πόν νά μας ξεκάμει, μόλις ο «Γοργός» έβγαίνει» είς τὸ πέλαγος. Ἀλλά, ἀναγκασθεὶς νά μείνῃ, εἰς αἰτίαι τῆς νηνεμίας, κοντά είς τὴν ξηράν, θά ἤκουσε, φαίνεται, ὅτι ἕκαστος ἐπιβάτης ἐπρόκειτο νά λάβῃ τὸ χρηματικὸν τοῦ βραβεῖον είς τὴν Βαρδόδος, καὶ ἔκαμε τὸ ἀπίστευτον τόλμημα νά ὁδηγήσῃ τὸν «Γοργόν» είς τὰς Ἀντίλλας...

— Ναι, εἶπεν ὁ Οὐίλ Μίτζ, ναι... αὐτὴ θά εἴνε ἡ αἰτία ἡ ἐπιθυμία του νά πάρῃ καὶ αὐτὰ τὰ χρήματα ὡς ἔσωσε, μικροὶ μου κύριοι... ἂν ὑποθέσωμεν ὅτι ἔχετε σωθῇ, — ἐπρόσθεσεν ἀπὸ μέσας του, διότι ἡ θέσις των ἐγένετο δεινότερα, ἀλλ' αὐτὸς δὲν ἤθελε νά ἐννοηθοῦν αἱ ἀνησυχίαι του.

Εἶχε περάσῃ ἀληθῶς μία ὥρα, ἂν ὁ αὐτὸς ἡ λέμβος ἐπλανᾶτο ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁμίχλης. Δὲν εἶχαν ἀκόμη συναντήσῃ τὸ πλοῖον, ἂν καὶ ἔπλεε πρὸς τὸ μέρος ὅπου το εἶχαν ἰδῇ, διευθυνομένου ἀπὸ τὴν ἡμέραν.

Ἀλλὰ ὁ Οὐίλ Μίτζ οὔτε πύξιν εἶχε, οὔτε ἀπὸ τοὺς ἀστέρας ἠδύνατο νά ὁδηγήσῃ καὶ εἶχε περάσῃ περισσότερος καιρὸς παρ' ὅσος ἐχρειάζετο διὰ νά πέσῃ δίπλα είς τὸ πλοῖον. Ἄν το εἶχαν προσπεράσῃ, τί νά κάμουν;... Νά ἐπιστρέψουν πρὸς ἀνατολὰς ἢ πρὸς δυσμάς;... Δὲν ἦτο κίνδυνος μήπως καὶ πάλιν εὐρεθοῦν είς τὰ νερά τοῦ «Γοργού»;... Δὲν ἦτο προτιμότερον νά περιμένουν είς τὰ ἀνοικτὰ νά διαλυθῇ ἡ ὁμίχλη, — καὶ ἴσως δὲν θά συνέβαινε αὐτὸ πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου, δηλαδὴ κατὰ τὰς τέσσαρας ἢ πέντε τῆς αὐγῆς;... Ἡ λέμβος θά ἐπλησίαζε τότε πρὸς τὸ ξένον πλοῖον, καί, ἂν ἀκόμη ὑποθεθῇ ὅτι τοὺς ἔδλεπαν ἀπὸ τὸν «Γοργόν», ὁ Χάρρης Μάρκελ δὲν θά ἐτόλμοῦσε νά τοὺς κυνηγήσῃ καὶ νά τοὺς πιάσῃ, διότι θά τὴν εἶχε ἀσχηματῶς τότε...

Ποῖος ἔξυρει ἔμως; Ἰσως ἔως ἐκείνην τὴν ὥραν νά ἔπαινε καὶ λίγος ἀεράκι, μετὰ τὸ ἵπτον ὁ «Γοργός» θά ἠδύνατο ν' ἀπομακρυνθῇ πρὸς τὰ νοτιανατολικά. Ὁ Οὐίλ Μίτζ εἶχαν ἐννοήσῃ ἐπὶ τέλους διατί ὁ Χάρρης Μάρκελ ἔπλεε πρὸς ἐκεῖνο τὸ σημεῖον τοῦ ὀρίζοντος. Δυστυχῶς καὶ τὸ ἄλλο πλοῖον, ἦτο πολὺ εὐκὸλον νά ἐξακολουθήσῃ ἐπίσης τὸν δρόμον του, καί, ἂν ἐξήμερνε, νά μὴ φαίνεται πλέον. Τί θά ἐγένετο τότε ἡ λέμβος μετὰ τοὺς ἑνδεκα ἐπιβάτας τῆς, είς τὸ ἔλεος τοῦ ἀνέμου καὶ τῶν κυμάτων;...

Μέλαταῦτα ὁ Οὐίλ Μίτζ ἐπηδαλιούχει είς τρόπον ὥστε νά τὴν κρατῇ ὅσον τὸ δυνατόν μακρὰν ἀπὸ τὸν «Γοργόν».

Κατὰ τὴν μίαν μετὰ τὰς τούτας φάσεις εἶχαν ἀρχίσῃ νά ἀνησυχοῦν. Ἦσαν γεμάτοι ἐλπίδας, ὅταν ἐξέκριναν, καὶ ἐνόμιζαν ὅτι πρὶν περάσῃ μισή

ὥρα θά ἦσαν σώοι καὶ ἀσφαλεῖς. Τώρα ὅμως ἔδλεπαν ὅτι δύο ὥρας ἔτρεχαν νά εὕρουν τὸ πλοῖον μέσα στὸ βαθὺ σκότος, καὶ δὲν το εὕρισκαν.

Ὁ Λουδοβίκος Κλωδιὼν καὶ ὁ Ρογήρος Χινσδαίλ ἐφάνοντο θαρραλιώτεροι καὶ ἐπροσπαθοῦσαν νά ἐγκαρδιώσουν τοὺς συτρόφους των, ἔχοντες βοήθον καὶ τὸν Οὐίλ Μίτζ.

— Μή σας μέλη, μικροὶ μου κύριοι, ἔλεγεν οὗτος. Ἀέρας δὲν ἔπαισε. καὶ τὸ καράβι ἐκεῖ θά εἴνε... Ἀμα ξημερώσῃ καὶ διαλυθῇ ἡ ὁμίχλη, θά το δοῦμε ἢ βάρκα μας; θά εἴνε μακρὰ ἀπὸ τὸν «Γοργόν», καὶ μετὰ τοῦ κουπιῆς το φθάσμε!

Καὶ ὅμως ἦτο πολὺ ἀνῆσυχος καὶ ὁ Οὐίλ Μίτζ, ὅσον ἐσυλλογίζετο τί ἡμποροῦσε νά συμβῇ ἀπὸ στιγμῆς είς στιγμήν. Δὲν ἦτο φόβος τάχα μήπως κανεὶς ἀπὸ τοὺς πειρατὸς ἀνακαλύψῃ τὴν ἀπόδρασιν τῶν ἐπιβατῶν, μήπως ὁ Χάρρης Μάρκελ ἐπιβίβασθῇ είς τὴν δευτέραν λέμβον μετὰ τοὺς ἀπὸ τοὺς ναύτας του καὶ δράμῃ πρὸς ναταδιώξιν των;...

Δὲν εἶχε μέγιστον συμφέρον αὐτὸς ὁ κακοῦργος νά ξαναπιάσῃ τοὺς φυγάδας, ἀφοῦ ἡ νηνεμία ἠνάγκαζε τὸν «Γοργόν» νά μείνῃ ἀκίνητος είς ἐκεῖνα τὰ νερά;... Ὑπῆρχε μάλιστα δι' αὐτὸν ὁ κίνδυνος μήπως, καὶ ἂν ἀκόμη τὸ ἀεράκι ἔπαινε καὶ ἐφοῦσκονε τὰ πανιά του, νά ἰδῇ τὸ ἄλλο πλοῖον, τὸ ὅποιον βεβαίως ἦτο ταχύτερον καὶ ἰσχυρότερον ἀπὸ τὸ ἰδικόν του, ἐρχόμενον πρὸς καταδιώξιν του, μόλις ὁ κυβερνήτης ἐμάνθανε τὰ τρέχοντα...

Δι' αὐτὸ ὁ Οὐίλ Μίτζ ἐπρόσθεε ν' ἀκούσῃ καὶ τὸν ἐλάχιστον θόρυβον... Κάποτε-κάποτε ἐνόμιζεν ὅτι ἤκουε τὸν κρότον κωπηλασίας. Διέτασε τότε νά περῶσουν τὰ κουπιά οἱ ἀριστεῖς, καὶ ἡ λέμβος ἀκίνητος, ἐταλαντεύετο μόνον μετὰ τὸν ἄρτον παρακλίσια τῆς φουσκῶ-θαλασσίας. Καὶ ὅλοι ἐτέντοναν τὰ αὐτιά μετὰ τὸν φόβον μὴν ἀκούσων τὴν φωνὴν τοῦ Τζὼν Κάρπεντερ ἢ κανενὸς ἄλλου πειρατοῦ ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁμίχλης...

Ἐπέρασε μία ὥρα ἀκόμη. Οἱ ἀριστεῖς δὲν ἐτράβοῦσαν πλέον τὰ κουπιά, παρὰ ὅσον ἐχρειάζετο διὰ νά κρατηθοῦν είς τὴν θέσιν των. Ὁ Οὐίλ Μίτζ δὲν ἤθελε ν' ἀπομακρυνθῇ περισσότερον, διότι δὲν ἤξευρε ποῦ ἔπρεπε νά διευθυνθῇ. Ἀλλως τε, τὴν στιγμήν τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου, ἔπρεπε νά μὴν εὐρίσκειται παραπολὺ μακρὰν ἀπὸ τὸ πλοῖον, εἴτε διὰ νά τοῦ κάμῃ σήματα, εἴτε διὰ νά δυνθῇ νά το φθάσῃ, ἂν ἐκεῖνο ἐξήκολούθη τὸν δρόμον του.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην τῆς ἰσημερίας, κατὰ τὸ δεύτερον ἡμισυ τοῦ Σεπτεμβρίου, ἡ ἡμέρα δὲν ἔρχετο πρὸ τῆς ἑκτῆς πρωτῆς ὥρας. Εἶνε ἀλήθεια

ὅμως ὅτι καὶ ἀπὸ τὰς πέντε, ἂν διελύετο ἡ ὁμίχλη, θά ἐφάνετο τὸ πλοῖον ἐντὸς ἀκτῖνος τριῶν ἢ τεσσάρων μιλίων.

Ἐπρεπεν ὅμως, ὡς ἔλεγεν ὁ Μίτζ, νά διαλυθῇ ἡ ὁμίχλη πρὶν ἀκόμη φέξῃ. — Ὅχι ὅμως μετὰ τὴν ἐνέργειαν τοῦ ἀνέμου, προσέθετε, διότι ὁ ἀπομακρυνθῇ μὲν ὁ «Γοργός», ἀλλὰ καὶ τὸ ἄλλο πλοῖον θ' ἀπομακρυνθῇ ἐπίσης, καὶ ἐμεῖς θά μείνωμεν ὁλομόναχοι είς τὴν ἔρημον θάλασσαν!

Καί, μετὰ τὴν λέμβον ἐκείνην, ἡ ὁποία δὲν εἶχε οὔτε καταστρώμα οὔτε πανιά, καὶ ἦτο τὸσον παραφορτωμένη ὥστε ἐκινδύνευε νά βυθισθῇ καὶ ἀπὸ τὸ ἐλάχιστον κύμα, πῶς νά φθάσουν είς κανένα λιμένα τῶν Ἀντιλλῶν;... Ὁ Οὐίλ Μίτζ ὑπελόγιζεν ὅτι κατὰ τὴν πρώτην ἐκείνην ἡμέραν τοῦ ταξιδίου, ὁ «Γοργός» θά εἶχε διανύσῃ ἐξήντα περίπου μίλια πρὸς νοτιανατολὰς τῆς Βαρδόδος. Ὅσον εὐνοϊκὸς καὶ ἂν ἦτο ὁ καιρὸς καὶ καλὴ ἡ θάλασσα, θά ἐχρειάζετο τοῦλάχιστον δύο ἡμερονύκτια διὰ νά διανύσουν ἐκείνην τὴν ἀπόστασιν... Καὶ δὲν εἶχαν μέσα οὔτε νερὸ οὔτε τρέφιμα!... Ἀμα ἐξήμερνε, πῶς νά κορέσουν τὴν πείναν καὶ τὴν δίψαν των;...

Ἐπέρασε ἄλλῃ μία ὥρα, καί, κομμένοι ἀπὸ τὴν κόπρην, οἱ περισσότεροι ἀριστεῖς μας, ἐξαπλωμένοι είς τοὺς πάγκους, εἶχαν ἀποκοιμηθῇ. Ἐμεναν ἐξυπνοὶ ἀκόμη ὁ Λουδοβίκος Κλωδιὼν καὶ ὁ Ρογήρος Χινσδαίλ, ἀλλὰ βεβαίως δὲν θά ἐτελείωνεν ἡ νύκτα χωρὶς νά μιμηθοῦν καὶ αὐτοὶ τοὺς συμμαθητάς των.

Ἀλλως τε δὲν ἦτο πλέον ἀνάγκη νά κρατοῦν τὰ κουπιά παρὰ διὰ ν' ἀνακόπτουν τὴν ἐνέργειαν τοῦ ρεύματος, ὥς ὅτου ἤθελε διαλυθῇ ἡ ὁμίχλη ἢ φέξῃ ἡ αὐγὴ...

Ἐν τούτοις, εἶχαν ἀρχίσῃ μερικαὶ διαλείπουσαι πνοαὶ νά διασχίζων τοὺς αἰμούς, καί, μολονότι ἐπανήρχετο ἀμέσως ἡ ἀπνοία, μερικὰ συμπτώματα ἐδείκνυν ὅτι θ' ἀρχίζε πάλιν νά φουσκᾷ κατὰ τὰ ξημερώματα.

Ἐπλησίαζαν αἱ πέντε, ὅταν ἐγένεν αἰσθητὴ μία σύγκρουσις. Ἡ πρῶτα τῆς λέμβου εἶχε προσκρούσῃ ἐλαφρότατα είς ἐν ἐμπόδιον, καὶ τὸ ἐμπόδιον τοῦτο δὲν ἦτο δυνατόν νά εἴνε παρὰ τὸ σκάφος πλοῖου.

Ἦτο ἀρά γε τὸ πλοῖον, τὸ ὅποιον είς μάτην ἐζητοῦσαν τὸσας ὥρας οἱ φυγάδες;...

Ἀλλοὶ ἐξύπνησαν ἀμέσως μόνον των, ἄλλοι δὲ ἀπὸ τοὺς συμμαθητάς των.

Ὁ Οὐίλ Μίτζ ἔπαισε ἕνα κουπί, διὰ νά φέρῃ τὴν λέμβον δίπλα είς τὸ πλοῖον. Ἡ λέμβος το εἶχε πλησιάζῃ τὴν πρύμνην, καὶ ὁ Μίτζ ψηλασθὼν ἔπαισε τὰ σίδερα τοῦ πηδαλίου. Δὲν εἶχαν ἀντιληφθῇ τὴν προσέγγισιν τῆς οἱ σκοποὶ

τοῦ πλοῖου, μολονότι ἡ ὁμίχλη δὲν ἦτο πλέον τὸσον πυκνὴ.

Ἐξάφνα, τὸ χερί τοῦ Οὐίλ Μίτζ ἤρπασεν ἕνα σχοινὶ τὸ ὅποιον ἐφάνετο κρεμασμένον τεσσάρων ἢ πέντε πόδας ἔξω ἀπὸ τὴν κορώνην τῆς πρύμνης.

Καὶ τὸ ἀνεγνώρισεν ἀμέσως, ἐκεῖνο τὸ σχοινί... Ἦτο ἡ μπαρούμα, τὴν ὅποιαν εἶχε κίψῃ ὁ ἴδιος. τὴν στιγμήν που ἔφευγαν, καὶ τὸ πλοῖον ἐκεῖνο ἦτο ὁ «Γοργός»!...

— Ὁ «Γοργός»! — ἐπανέλαθε μετὰ ἀπελπιστικὴν φωνήν.

(Ἐπεται συνέχεια)

Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Μικροῦτσικοι, μαθητὰ στέκεται ἀπὸ ἀπὸ ἕνα χαχαροπλάστην καὶ κυτᾶται μετὰ πόθον τὰ γλυκύσματα. Καὶ ὁ χαχαροπλάστης, διὰ νά τον πειράξῃ:

— Ἐ. πῶς σου φαίνονται; Δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι αὐτὴν τὴν στιγμήν εἶσαι ἐγκλίσιος ἐυκτιχῆς...

— Ναι, ἀπαντᾷ ὁ μικρὸς, ἂν ἦσουν καὶ σὺ πελώσιος δοκίχης!...

Βοτᾶν ὑπὸ τοῦ Ὀνείρου Θεοῦ Νυκτός

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Αἱ ἀνανεώσεις ἐξακολουθοῦν. Καὶ αὐτὴν τὴν ἐδοράδα πολλοὶ φίλοι μου ἐσπευσαν νά μου στείλουν τὴν συνδρομὴν των διὰ τὸ 1905 πρὸ πάσης προκηρύξεως. Ἡ Ἀλεποῦ, ὁ Ἀθ. Θ. Λεονάρδος, τὸ Λουτρίχ δι' Λούπ, τὸ Ἀργυζιάνιον, ὁ Νυκτοφύλαξ, ὁ Θρωρὸς τοῦ Παραδείσου κτλ. Τούτοις εὐχαριστῶ διότι ἤκουσαν τὴν παράκλησίν μου, καὶ ἐπέσω ὅτι τὰ παρδείγματά των θά μιμηθοῦν καὶ ἄλλοι, — ὅπως τὸ εὐχεται ἡ καρδιά καὶ ὁ θυρῶς τοῦ Παραδείσου, τὸν ὅποιον ἰδιαιτέρως εὐχαριστῶ διὰ τὰ συμπαθῆ τού λόγια.

Ἡ ἀγαπητὴ μου φίλη Κυρία μετὰ τὰς Καμελίας, ἡ ὁποία μου ἀναγγέλει σήμερον τοὺς ἀρβανῶνας τῆς μετὰ τ. Σταύρου Κ. Μαλλῆ, χημικοῦ, — τὰ ἐγκάρδια συγχαρητήριά μου! — προσέβει τὰ ἑξῆς: «Ἄν καὶ μεμνηστευμένη ἦν πρὸ μηνός, τὰ φυλλάδια σου τὰναμένω μετὰ τῆς αὐτῆς ἀπομονωτικῆς μεθ' ὅση καὶ ὅταν ἦμεν ἐλευθερά. Τὰ δὲ μόλις 85 τετράδια Μικρῶν Μυστικῶν, τὰ ὅποια ἔχω, μὲς κάμνω, τὸν μηνὸς μου καὶ ἔλεος ἐν γένει, νά διερῶ ζωμεθὰ εὐχαρίστους ὥρας. Σημείωσε ὅμως ὅτι θά ἐξακολουθῶ ἀκόμη τὴν ἀνταλλαγὴν, κατ' ἀπαίτησιν τῶν μνηστῆρός μου, ὁ ὅποιος μετὰ Μ. Μυστικὰ εἶνε μαγευμένος κυριολεκτικῶς.» — Ὅσον διὰ τὴν ἐρωτήσιν σου, νά συμμορφωθῇ μετὰ τὰς ἐπαιτήσεις δευτέραν σημείωσιν.

Ἀπὸ τῆς χρησιμῆς ἐπιστολῆς τοῦ Κίτρινον Νόμιμον, ἰδοὺ ἡ Τελευταία Ὁρα: Ἀνοῦς ἐκεῖ ἡ Ναυτοπούλα τοῦ Μεσολλογγίου νά περιμένῃ νά ἰδῇ πῶς θά εἴμαι εἰς τὴν φωτογραφίαν μου ἔπειτα ἀπὸ τὰ διατρέξαντά! Μὰ ἐλθόντων ὅτι τὴν καλλιτέραν... λαυλῶν τὴν ἔχουν οἱ φωτογράφοι; » Ὁ νοῦν νοεῖται!

Ὁρασιότης ἡ ἐπιστολὴ σου περὶ τοῦ Σήματος, φαστῆ τῆς Ἡπειροῦ [EE], τὸ ὅποιον ἐπὶ τὴν Κυριακὴν ἐφόρεσε είς τὴν περίπαιον καὶ ἦτο τὸσον ὑπερήφανος, ὡς ἐν ἐκδομῇ τὸ στήθος σου πλῆθος παρρησιῶν. Μοῦ ἤρσε καὶ ἡ ἰδέα τῆς εἰκονογραφίης τοῦ ψευδοῦς σου. Ἐκεῖνο τὸ φ εἰς σχῆμα ἡλίου ἀντιτινέται, ἀεὶ εἰς τὴν καὶ τὸ σκέλος τοῦ Η τοῦ ὅπου ὑψοῦται ὡς κοντὰρ σημεῖα, ἐπίσης.

Ἡ Ὁραία Ἀμαζὼν ταξιδεύει. Ἐχὼ ἕνα γράμμα τῆς ἀπὸ τοῦ Μιλάνου καὶ ἄλλο ἀπὸ τοῦ Παρισι. Τὴν εὐτυχίαν εἶνε ποῦ βλέπει τὸσον ὁρατὰ πράγματα! Ἀλλ' ὁ νοῦς τῆς πάντα ἔδω, εἰς τὸ σπῆι τῆς, εἰς τὰ ἑκείνη τῆς, εἰς τὴν Διάπλαιν. Δὲν λησμονεῖ ἡ Ὁραία Ἀμαζὼν!

Πραγματικῶς. Ἐλὼν Ἀθῆναι [EE]. ἡ Σιναιὰ Ἀκαδημία εἶνε ἀπὸ τῶν ἀριστερῶν οἰκοδομήματα, καὶ ἀπὸ τῶν ἀπὸ μέσας. Περιέργον πῶς δὲν τὴν εἶχε ἐπισκεφθῇ ὡς τώρα! — Δυστυχῶς ἐγένετο τυπογραφικὸν λάθος, καὶ ἡ ὑπ' ἀρ. 451 Γνωτὴ δακρυώθη.

Ὁ Ἀνατὴς εὐχαριστεῖ θερμῶς τὸν Βυζαντινὸν Ἀνδρῆν, τὴν Νύμφην τῆς Προποντιδῆς καὶ τὸν Τρελλὸν Ναυτικὸν διὰ τὰ ὡρατὰ των δελτάρια καὶ τὰς εὐχὰς των ἐπὶ τῇ ἐορτῇ του.

Ἐχὼ ὑπ' ὅσῃ μου τρεῖς ὡρατὰς ἐπιστολάς σου, Ἀσπὶς τῆς Ἀθῆναις [EE]. Ὁ ταχυδρομικὸς ὑπάλληλος ὁρῶς σου ἔκαμε τὴν παρατήρησιν, διότι αἱ ἐπιστολαὶ δὲν διαβιβάζονται ὡς ἐντυπα.

Δὲν πταῖω ἐγὼ, Ἐλαστον τοῦ Αἰῶνος [EE], ἂν ἐπανερῶν τὸ ψευδώνυμόν σου. Ἀφοῦ εἶχε είς τὰς λύσεις τὸν ὄνομά σου, ὡρεῖα, ἐν πάσῃ περιπτώσει, νά δημοσιεύσῃς εἰς τ' Ἀποελέσματα τῶνά σου. Ὄστε, ἂν θέλῃς, νάλλῃς ψευδώνυμον, πρὲς νά στείλῃς ἰ φράγμα.

Ἐχῆς δικαίον, Μαγευμένη Ἀκροθαλασσία [E]. Πολλὰ εἰς ἐύστηκα είς τοὺς φίλους μου νά μὴ γράφουν γαλλιστὶ ἀπαντήσεις είς τὰ τετράδια τῶν Μικρῶν Μυστικῶν, ἀλλὰ δὲν συμμορφώνονται ὅλοι... Φαίνεται ὅτι ἔχει πολὺ βλαβείας εἰς αὐτὴν ἡ γαλλομανία.

Δὲν φαντάζεσθαι τὴν χαρὰν τοῦ Ἀδωνιδος [E], τώρα που ἄνοιξαν τὰ σχολεῖα καὶ θά ἡμπορῇ πάλιν νά ἐσπαθῶν. Μάθετε λοιπὸν ὅτι ἀσκοπεῖ νά ἐσπαθῶσιν καθ' ὅλην τὴν σχολασίαν τῆς λέξεως καὶ νά σηκώσῃ τὸ Στῆμα μου ὡς ἡλῶ. Τὸν εὐχαριστῶ πολὺ.

Ἀφοῦ μ' ἐρωτᾷ, Ἀνακρίσις [E], σοῦ ἀπαντῶ ὅτι αὐτὸ τὸ εἶδος τῆς ἐπιστολογραφίας (εἰς μικρὰς-μικρὰς σελίδας) κοῦράει καὶ τὸν γράφοντα καὶ τὸν ἀναγιγνώσκοντα. Πάν μετρίον ἀριστον... Τὸ περιεχόμενον ὅμως μετὰ διεσκέδασε πολὺ, καὶ ἰδίως τὰ περὶ Ἀνατῆς, ὁ ὅποιος σοῦ ἀπαντᾷ... γελῶν.

Βυζαντινὸν Ἀνδρῆν [E] διὰ τὴν χρησιμῆς ἐπιστολήν. Ἡμποροῦντες νά κελεύσῃς καὶ ἄλλα, χωρὶς φόβον νά σε εἴπω φίλαρο.

Συμβαίνει καὶ αὐτὸ κάποτε, Πτωχικὴ Καλύβη, νά σημειῖται ὁδηγὸν μικροτέρων ἡλικίαν διὰ νά κατατάσσονται είς τὴν Μικρὰν Τάξιν καί... νά βραβεύονται εὐκολότερα. Αὐτὸ εἶνε μία ἀπίτη, τὴν ὅποιαν δὲν εἰμπαρῶ νά ἐξελέγω. Ἀλλὰ οἱ ἀπατεῶνες συγγράματα τιμωροῦνται μόνον των, διότι... οἱ μικροὶ εἶνε δυσνατότεροι των.

Ἀλὴλ ἐν Ζῳφῳ [AE] ὁ Ἀνατὴς σ' εὐχαριστεῖ διὰ τὴν συγχαρητήριον ἐπιστολήν, καὶ ὁ κ. Φαίδων δι' ὅσα γράφεις περὶ αὐτοῦ πρὸς ἐμέ. Ἐχὼ πάντοτε κατὰ νοῦν νά ἐκδῶ καὶ ἡ ἄλλο περιοδικὸν διὰ μεγαλητέρους, ἀλλὰ ὡς τώρα δὲν ἠνέστησαν αἱ περιστάσεις νά πραγματοποιηθῇ αὐτὸ τὸ ὄνειρόν, μολονότι τὸ ὄνειρόν ἐστιν αὐτὸς οἱ φίλοι μου!

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δεχομαι μετὰ χαρὰς είς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ είς τοὺς διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου φίλους: Λωρετὴν Ρουμαῖδα (Ε.Ι.Α. αὐτὸ λοιπόν!) Ἡλεκτρικὸν Σιδηροδρόμον (Α.Δ.Ζ. αὐτὸ πού εἶνε καὶ ἐπὶ καίρον) καὶ Παραδείσιον Πυρρὸν (+ + +)

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ νταλαλάξουν: ὁ Νεοδὸς Ἡθοποιὸς μετὰ τὴν Κιανόλευκον Σημαίαν, Πικραμένη Καστοδία, Κίτρινον Νόμιμον, Ἀδρῆν τῆς Ἐλευθερίας καὶ Μὴ με λησμονεῖς — ὁ Θετατομάρτης μετὰ τὴν Μικρὰν Ἀνθοκίον, Κίτρινον Νόμιμον, Ἡρώδα τοῦ Ζαλόγγου, Ἀργε-

λον τῆς Ἀγάπης καὶ Δουκισσῶν τῶν Σαλῶν — ἡ Πέα Σιλβία μετὰ τὴν Διακριθεῖσαν Ἀρσενίδα, Βαρσοπούλαν, Ναυτοπούλαν τοῦ Μεσολλογγίου, Ὀνειροπόλον Ψυχὴν καὶ Κίτρινον Μάσκον — τὸ Φίλημα Σκιάς μετὰ τὸ Κίτρινον Νόμιμον, Κίτρινον Μάσκον καὶ Ἀγγελοῦ τοῦ Λαχανοῦ — ἡ Δωδὼν μετὰ τὴν Νοτὴν Ρουμαῖαν, Ἐλαστον τοῦ Αἰῶνος καὶ Πητὸν τῆς Λιγυρίας — ὁ Ἀντόνομος μετὰ τὸν Κυπριακὸν Ἀστὲρα, Κυπριακὸν Ὀνειρον, Ποιμενίδα Μυρτὸν καὶ Εὐφροσύνην Νίκην — ὁ Νυκτοφύλαξ μετὰ τὸν Περιβόλι τῆς Καρδίας, Ἀνθος Ἐλπίδος, Ναυτοπούλαν τοῦ Μεσολλογγίου, Ἀδρῆν τοῦ Παλῆου καὶ Μυστηριώδη Φύσιν — τὸ Πεπομένον μετὰ τὸ Κίτρινον Νόμιμον καὶ Ἡλεκτρικὸν Σιδηροδρόμον — ἡ Ὁρὰ Ἀκτὶς μετὰ τὸν Πρίγκιπα τῆς Ἐπταλόφου, Ὁρὸν Ἀμάραντον, Ἰσπαθὴν τοῦ Ἡλίου, Ἀμαρυνίδα καὶ Ἀθῶν Καρδίαν — ἡ Ἀετομάχος μετὰ τὸν Ἀετὸν τῆς Ἐρήνου, Ἰον καὶ Ὁρεάδα τῆς Ἀἴας — Εἰρήνην ἢ Ἀθηναία μετὰ τὴν Ζαππίδα, Φῶς τῆς Νυκτός, Ἡσόν τῶν Σειρήνων, Ἰδιότροπον Νεανίδα καὶ Χαριτωμένο Ἀγγελοῦ — ὁ Στῆμα τῆς Χαλδοσῆς μετὰ τὴν Θαλασσοταράχην, Ἀεράκι τοῦ Βουντοῦ, Δάλλαν, Κουκουνοαροφειμένον καὶ Ἀνθοδόμον Μαργαριτῶν — τὸ Σπασίοντο Φανὰρι μετὰ τὴν Βαρσοπούλαν, Λατάναν καὶ Ἀπαυγάσαν Ἡδὴ — ἡ Γαλὴ τῆς Ἀγκύρας μετὰ τὸν Πύργον τῆς Πέτρας, Ἐλαστον τοῦ Αἰῶνος, Ρόδον τῆς Ἀνατολῆς, Θυρωρὸν τοῦ Παραδείσου καὶ Κίτρινον Νόμιμον — ἡ Μαρία Ἀντοναρέττα μετὰ τὸν Χαριτωμένο Ἀγγελοῦ — ὁ Κόμης τῆς Κεφαλληνίας μετὰ τὴν Ἡσόν τῶν Σειρήνων, Ναυτοπούλαν τοῦ Μεσολλογγίου, Μικρὰν Ἀνθοκίον καὶ Δουκισσῶν τῶν Σαλῶν — τὸ Δουπὶχ δι' ἰδοῦ μετὰ τὸν Πρίγκιπα τῆς Ἐπταλόφου καὶ Ζοζὸ — ὁ Φῶς Διάβολος μετὰ τὴν Νεοαντιόχην, Θετατομάρτην, Τσιγγαρέλλαν, Ἐδαίωθον τῆς Ψυχῆς καὶ Φῶς τῆς Νυκτός — ὁ Φωστήρ τῆς Ἡπειροῦ μετὰ τὴν Κυρία Σκαρφαλόστρα, Ἀδρῆν τοῦ Ζαππιδῆ, Ἰσπαθὴν καὶ Καρδίαν, Τρελλὴν Ἡφαιστὸν καὶ Πάντα Γελαστήν — ἡ Ἀγκύρα τῆς Σωτηρίας μετὰ τὸν Ἀνδροῦρον Ρόδον, Ἀπόγονον τοῦ Νέστορος, Λουδοῦδι τῆς Καρδίας, Μικρὸν Ἀθηναῖον καὶ Πάντα Γελαστήν — ἡ Κυρία Σκαρφαλόστρα μετὰ τὸν Σαῖτον καὶ Μικρὰν Βιολίστριαν — ἡ Διονυσία Πηγή μετὰ τὸ Κίτρινον Νόμιμον, Γαλὴν τῆς Ἀγκύρας, Ἀγκύραν τῆς Σωτηρίας, Κυρία Σκαρφαλόστρα καὶ Λόρδον Λόπ — τὸ Ἐρμῆρον Προσωπεῖ

